

Ave Maria

Julij

1949

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager
BRO. ROBERT HOCHEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

JULIJ, 1949

LETNIK 41

VSEBINA

Evangeljski prizori.....	1
Sveta Veronika Julijana — Priredil p. Alojzij, o.f.m.....	3
V pozdrav novim Amerikancem.....	6
Oče Damijan in Marija — Priredil p. Martin, o.f.m.....	7
Vrtnice na grob sestre M. Mihaele Kos.	10
V objem misijonov — P. Rudolf Pifko, o.f.m.....	12
Križem kraljestva križa — P. Martin, o.f.m.....	18
S križem in sidrom — Prestavil p. Bernard, o.f.m.....	20
Lemontski odmevi — Samostanski firbec.....	26
Kramljanje na zapečku.....	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

NEKI FARIZEJ, Simon po imenu, je povabil Jezusa v svojo hišo na obed. Po jutrovi šegi do namreč imenitnejši judovski meščani radi vabili pismouke na obed, celo tuje pismouke. Simon pa ni povabil Jezusa zato, ker je sam veroval vanj kot v Mesija, saj ga je menda hotel samo skušati ali pa opazovati, kje bi našel kako napako. Tako bi mogli sklepati iz njegovega obnašanja.

Zgodi se pa, da med tem obedom vstopi neka ženska, ki je bila po celem okraju znana po svojem razuzdanem življenju. Išče Jezusa. Gotovo je bila slišala, da je Jezus bolnike ozdravljaj, hudobne duhove izganjal in tolažil in osrečeval ranjena srca. Vedela je, da more tudi njo ozdraviti, in v tej misli skesana in ponižna pristopi k njemu ter kot najrevnejša dekla pade na kolena k njegovim nogam in trdno upa njegove pomoči. Potok solz se ji ulije iz oči in z njimi moči Zveličarjeve noge. Vzdihovala jih briše s svojimi dolgimi lasmi. S tresočo roko odpre posodico z dragocenim alabastrom in razlije lepo dišeče mazilo po njegovih nogah.

Besedi ni treba. Saj njeno dejanje razkriva misli njenega srca. Pogled na Jezusa, morda poprej že tudi njegova beseda ji je odprla brezno, v katero je zabredla. Izpregledala je. Vest se ji je oglasila in stud nad sedanjim življenjem se ji je obudil. Prepričana je zdaj, da je Jezus božji poslanec, ki ji more v božjem imenu podati roko, da se dvigne, da vstane iz grešnega blata.

In Jezus v dokaz svoje božje moči in v znamenje, da se je ženska resnično spremenila, ji reče: "Tvoji grehi so ti odpuščeni!" Njena ponižnost, ki je tako sijajno premagala javno osramotenje, in njena vera in upanjapolna ljubezen je bogato poplačana. Jezus ji je vrnil čast pred Bogom, zato se ne boji sramote pred ljudmi. Tolažbo ji je vlil v njeno srce in poguma za bodočnost. Prenovljena in duševno prerojena vstane in odide. Spremlja jo Jezusov mir, kajti rekel ji je: "Pojdi v miru!" V svoji vesti je mirna. Mir vlada med njo in Jezusom, to je med njo in Bogom. S to zavestjo miru pričinja novo življenje, polno goreče pokore, polno dobrih del, življenje svetnice.

Ta dan je iz očitne grešnice postala svetnica – Marija Magdalena, katere praznik obhajamo 22. julija.

Sveta Ana — patrona kršćanskih mater.

Ljubitelji

Marijini

*Sveta Veronika Julijana**10. julija*

MIČNO PRIPOVEDUJE zgodovina, kako je Veronika Julijana prisrčno ljubila preblaženo Devico Marijo in njenobožje Dete Jezusa.

V malem mestecu Merkatilo se je svetnica rodila 1. 1660. Pri svetem krstu so ji dali ime sv. Uršule. Njeno otroško govorjenje je bilo vedno sama molitev. Celo pri otroškem igranju se je pogovarjala z Bogom, z Detetom Jezusom in z njegovo preblaženo Materjo. Pridobila si je podobo Matere božje, ki je kazala Marijo z nebeškim Detetom v naročju. Tej podobi je napravila majhen oltarček in vse njeno nehanje in dejanje je šlo na to, kako bi ta oltarček ozaljšala s cveticami.

Njena nedolžna preprostost se je Mariji in njenemu božjemu Detetu tako dopadla, da je podoba oživila in je Marija svoje Dete deklici v roke dala. V takem prisrčnem občevanju je njena ljubezen do Jezusa in Marije rastla vedno bolj in bolj. Marija se je ž njo pogovarjala, kakor da pred njo stoji, ter ji je dajala nebeška navodila.

Julijana je imela neko posebno željo po trpljenju. Ko je namreč nekdaž krasila svoj oltarček in se pogovarjala z Jezusčkom, je slišala, da ji reče Jezus: "Moja nevesta, križ te čaka." Ravno tedaj je njena pobožna mati ležala na smrtni postelji. Pokliče k sebi svojo družino ter priporoči, naj vedno živijo v sveti ljubezni in v strahu božjem. Končno jih izroči svojemu križanemu Zveličarju in sicer vsakega otroka posebej v eno izmed pe-

terih ran. Julijana, najmlajša, je dobila rano v Jezusovi strani. Ta presveta rana je bila Julijani najprisrčnejši predmet njene ljubezni. Bila je pa tudi neusahljivi studenec vseh milosti, s katerimi jo je tako bogato obsipal nebeški Ženin.

Kolikor bolj je rastla, toliko lepša je bila po telesu, veliko bolj pa še na duši. Njena telesna lepota ji je delala le bridkost, ker je bil njen oče tako ponosen na njo. Želela je pa le to, da bi revno in ponižno živela v ostrem samostanskem redu in služila ponižnemu in ponižanemu Zveličarju. Neizrečno veliko je prestala, preden je dosegla svoj namen. Ker je oče videl, da hči ne odstopi od svojega namena, ji privoli, da stopi v ostri kapucinski red v Cita di Kastelo. Ko jo sedemdesetletni pobožni škof preobleče, reče prednici, "Ta bo svetnica." Prejela je ime Veronika, kar se pravi "resnična podoba."

Koliko je očetov in mater tudi danes, ki so podobni očetu naše Veronike. Svoje otroke silijo v posvetno ničemrnost, ko pa sveti Duh njihove nedolžne duše vabi k sebi. Tako delajo zlasti premožni starši, ki se med izobraženimi štejejo in svoje otroke le za ta svet in zato nespametno izrežajo. Kaj dosežejo s tako neumnim poukom? S tem da otrokom cepijo svetnega duha, jih odtegujejo od Boga, pristudijo jim čednosti in odvrnejo jih od prave in resnične sreče že tukaj na zemlji, ker s svojimi razburjenimi strastmi niso nikdar zadovoljni ne nasičeni.

O zaslepljeni starši, ki ne dajo Bogu, kar je božjega, kakšen odgovor jih čaka!

Veronika je vstopila v samostan, kamor jo je njeno pobožno srce vleklo. Po storjenih redovnih obljubah je opravljala sedemnajst let razne službe z največjo ponižnostjo in pokorščino. Trpljenje Zveličarjevo je bilo vedno pred njenimi očmi. Spominjala se je tudi z veliko sočutnostjo bolečin žalostne Matere božje. Da bi tudi druge redovnice vnela v ljubezni do žalostne Matere božje, je postavila na koru prelepo podobo Kraljice mučencev. K tej podobi je vsako tretjo nedeljo v mesecu pripeljala vse druge sestre v posebni procesiji.

Neko noč se ji prikaže Jezus s trnjevo krono na glavi in ji poreče: "Prisel sem, da te kronam kot svojo ljubo nevesto." Gospod sname trnjevo krono ter jo položi Veroniki na glavo. Čutila je tako prestrašno bolečino, da je nekaj časa nezavestna ležala na tleh. Ta bolečina se je ponavljala vsaki petek skozi celo njeno življenje.

Na praznik Marijinega oznanenja je videla Veronika Kraljico angelsko na veličastnem sedežu. Sv. Katarina sienska in sv. Roza limanska sta bili ž njo. Prosili sta Mater božjo, naj privoli, da se njena zvesta služabnica Veronika poroči z njenim božjim Sinom. Naša ljuba Gospa privoli. Nato zapazi Veronika v Marijinih rokah prelep prstan, kateri je bil njej namenjen.

Ko so jo izvolili za samostansko prednico, je prejela po samostanski navadi ključ, redovno vodilo in pečet. Nesla je vse to na oltar pred svojega Gospoda v presvetem Rešnjem Te-

lesu. Potem je šla pred podobo žalostne Matere božje in tam položila te znake samostanske oblasti ter prosila Marijo, naj bo namesto nje kar ona sama prednica temu samostanu. Vsak večer je ponovila to pobožno počestčenje in je izročevala ključ Mariji, svoji prednici.

Veronika je sama priznala, da ji je preblazena Devica v neki prikazni naročila, naj bo glede svoje službe brez skrbi, ker jo hoče ona nadomestovati. Poznalo se je očitno v samostanu, da je res Devica Marija prednica in da ona po Veronikinih ustih govori. To se je razodevalo v njenih govorih, v prelepem redu in v sladki složnosti, ki je vladala v celi hiši. Pa tudi v obilnih darovih, ki so tako bogato dohajali od vseh strani, navadno ob Marijinih praznikih.

Nebeška Kraljica je pa toliko ljubila Veroniko, da se je celo ponižala in ji pomagala pri njenih vsakdanjih opravilih, katere je še vedno opravljala tudi kot prednica. Ko nekdanj Veronika z drugimi redovnicami vred samostanske rjuhe pere, so sestre zapazile, kako natanko ona pere in kako urno opravlja to delo. Slišale so pa, da je med delom večkrat rekla: "Preblazena Devica, boš li sama vse storila? Mar mi nočeš nič prepustiti?" Čudile so se veliki ponižnosti Matere božje, pa so tudi občudovala zasluženje svoje prednice Veronike.

Tako je živela prelepa služabnica Marijina, zedinjena z Jezusom in Marijo, in je ž njima trpela in gorela ljubezni do Boga in bližnjega. Ko je bila s svojim dobrim zgledom in s svojo ver-
no molitvijo veliko grešnikov in mnogo

MISIJONSKI NAMENI ZA LETO 1949

JULIJ

Molimo za višje šole v misijonskih deželah.

mlačnih pripeljala na pot čednosti in na vse strani širila blagoslov božji, je Gospod svojo zvesto nevesto k sebi poklical. Veliki petek leta 1727. je svojemu spovedniku razodela dan svoje smrti.

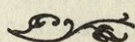
Kakor je pa Veronika v goreči ljubezni želela svojega nebeškega Ženina posnemati v trpljenju in v bridkosti, da bi postala 'resnična podoba' svojega Zveličarja, tako je Gospodu dopadlo, da so dnevi njene poslednje bolezni dosegli število njegovih let tukaj na zemlji. Ko je ležala na smrtni postelji, se je spomnila, da je nekoč rekla spovedniku, da ne želi drugače umreti kakor le z dovoljenjem svojih višjih, v sveti pokorščini. In za to dovoljenje ga je tedaj prosila.

V trdnem zaupanju na Boga stopi spovednik bliže in zakliče: "Sestra Veronika, ker je volja božja, da greš njega vekomaj uživati, in ker božjemu

veličastvu dopade, da v svojem odhodu potrebuješ dovoljenje njegovega služabnika, zato ti to dovoljenje podelim."

Komaj je spovednik te besede izrekel, ko Veronika pomigne v znamenje vdanosti. Obrne se k svojim duhovnim hčeram, nagne svojo glavo in njena lepa duša se preseli v sveta nebesa. To je bilo v petek, dne 9. julija leta 1727.

P. ALOJZIJ, o.f.m.

Kako more človek mirno živeti, če ne ve, odkod prihaja in kam gre in kaj naj počne na zemlji? Če ne ve, kaj pomenijo besede: človek, stvarjenje? Če je vse skrivnost in ga vse napolnjuje z dvomi? Živeti mirno kljub toliki nevednosti je nemogoče. — Jouffroy.

ROMANJA V LEMONTU TA MESEC

10. julija:

DRUŠTVO SV. ANE, KSKJ,
iz fare sv. Štefana
v Chicagi.

Povabljeni so
vsa prekmurska društva
in vsi prekmurski rojaki
v U.S.A.

17. julija:

Letno romanje

SLOVENSKE

ŽENSKE ZVEZE

iz cele Amerike

V POZDRAV NOVIM AMERIKANCEM...

Obenem tudi apel za nove sponzorje

TUDI AVE MARIA se iz vsega srca pridružuje vsem, ki z veseljem pozdravljajo v Ameriki nove naseljence, bivše begunce. Čestitamo novim, ki so bili tako srečni, da so mogli med nas. Čestitamo njihovim sponzorjem, da so dočakali prihod svojih varovancev in da njihov trud ni bil zastonj.

Daj Bog, da bi se dobro počutili med nami v tej svobodni novi domovini. Daj Bog, da bi jih še mnogo mnogo prišlo za temi prvimi, o katerih smo čitali, da so že dospeli.

Ave Maria v tem času, ko je Liga slovenskih katoliških Amerikancev tako pridno zbirala sponzorje in vlagala prošnje, ni posebej pisala o tem velikem delu. Naročnike našega lista je z lahkoto dosegala Liga in pri mnogih tudi uspela s svojimi klici po novih sponzorjih. S tem pa ni rečeno, da je mislila Ave Maria spričo tega velikega dela stati ob strani.

Zdaj pa je videti – vsaj tako se sliša – da so možnosti za nove sponzorje med Slovenci v Ameriki do malega izčrpane. Trda je ta beseda, ki nam je prišla na uho. Žalostna je za tiste begunce, ki tam v taboriščih še čakajo in milo prosijo: Poiščite tudi za nas sponzorjev v Ameriki!

Mi ne moremo do konca verjeti, da je tista trda beseda tudi tako zelo resnična, kakor je žalostna. Mi poznamo naše ljudi in vemo, da so njihova srca izredno prostorna. Veliko več gre v ta srca, kot bi si kdo na prvi pogled mislil, pa tudi veliko več pride iz njih, kot bi si upal pričakovati.

Zdaj je gotovo čas, da tudi naš list stopi na plan in ponavlja za Ligo, za Ameriško Domovino, in tako dalje, nujne

pozive: Rojaki, mislite na begunce in odprite jim vrata svobodoljubne Amerike! Če sami res nikakor ne morete komu pomagati do te sreče, poskusite pri drugih, pa tudi če bi oni drugi ne bili Slovenci. Vsi poznate razne sosede, katerim morda lahko položite svojo prošnjo na srce. Begunci so skromni ljudje in vsak kotiček, ki ga jim kdo tu napravi, jim bo silno dobrodošel.

Nekateri imate že priliko, da zdaj že iz ust bivših begunccev samih slišite, kako in kaj je z vso to zadevo. Zdaj ni več treba, da samo iz časopisov in privatnih pisem razbirate zgodbe in bridkosti begunccev. Drugi, ki še nimate te prilike, jo boste imeli kmalu. Zakaj novi in novi begunci – zdaj že tako rekoč Amerikanci – se odpravljajo na pot. Širom vse Amerike se bodo razkropili. Povsod bodo pripovedovali begunske zgodbe. Poslušajte jih in pomagajte jim, da bodo izpolnili obljube, ki so jih dajali ob odhodu onim, ki so morali ostati tam – brez sponzorjev in torej brez upanja – vsaj zaenkrat.

Ti novi Amerikanci so pred odhodom obetali: Bratje, sestre, ne bomo vas pozabili... Iskali bomo tudi za vas..., dokler ne najdemo...

Ali bodo pa zmogli te svoje obljube, če vi ne boste pomagali? Naš list torej prav nujno apelira na vse svoje naročnike in bralce:

Pomagajte iskati nadaljnjih sponzorjev našim novim! Pomagajte jih iskati naši Ligi! Pomagajte jih iskati vsem, ki se zanimajo za usodo begunccev!

Zmerom pa velja tudi to: Podpirajte po vseh svojih močeh Ligo slovenskih katoliških Amerikancev!

Oče Damijan in Marija

*Ljubezen do Marije -
temelj njegove svetosti*

FEBRUARJA MESECA leta 1936. so bili telesni ostanki očeta Damijana prenešeni iz otoka Molokai v njegovo domovino Belgijo. Takrat je bilo že 63. let poteklo, odkar je neznani duhovnik Damijan Jožef de Veuster prišel med gobavce na otoku Molokai, ki je eden izmed Havajskih otokov v Tihem morju. Od njegove smrti pa je poteklo 45 let. Zdaj je prišlo njegovo truplo počivat v samostanski kapeli v mestu Louvain, kjer je mladi Damijan preživel prva leta svojega redovnega življenja.

Ta velikodušni gobavski duhovnik, ki je ljubil samoto in se ni zmenil za pohvalo sveta, bi pa bil čisto zadovoljen, če bi bilo njegovo truplo počivalo v skromni kapelici na otoku Molokai prav do sodnega dneva, da bi tako ostalo med onimi, ki so bili njegov križ in njegova krona. Toda Bog je hotel drugače. Oči celega sveta so bile uprte v Damijana. In šlo je za večjo božjo slavo, če je ves svet vedel za njegove junaške čine med gobavci.

Ameriška vojaška ladja "Republic" in belgijska ladja "Mercator" sta skupno nesli dragocene ostanke tega duhovnika od ene strani zemeljske oble na drugo, kjer bi služabnik božji imel lepši grob. Med potjo se je navdušenje ljudstva vedno bolj povečalo. V San Franciscu, kjer sta ladji nekaj časa pristali, je nadškof Mitty daroval slovesno črno mašo in med tem časom je več stotisoč ljudi videlo Damijanovo krsto. In v domači Belgiji je silna množica pozdravi-

Oče Damijan v letu 1873., ko je začel svoje delo med gobavci. Star je bil 33 let.

la domov prišlega junaka vere. Med to množico sta bila belgijski kardinal Van Roey in kralj Leopold.

Damijan je zapustil svojo domovino kot nepoznan in neznatn misijonar, slučajno izvoljen za delovanje med gobavci. Vrnil se je kot najbolj znameniten Belgijec devetnajstega stoletja.

Malo čudno je, vendar je zanimanje za očeta Damijana naraslo več ali manj radi tega, ker ga je kmalu po njegovi smrti v letu 1889. napadel neki protestantski minister po imenu Rev. Mr. Hyde, ki je živel v Honolulu, glavnem mestu Havajskih otokov. Ta minister je Damijana grdo obrekoval v pismu, ki ga je pisal prijatelju v Avstraliji. Za Damijana pa se je močno potegnil znani pisatelj Robert Louis Stevenson, škotski protestant.

Celo svoje duhovniško življenje je oče Damijan preživel na Havajskih otokih, ki so misijonsko polje tako zvanih Picpus očetov, v katerih družbo je spadal on. Ta družba se imenuje tudi kongregacija presvetih Src Jezusa in Marije. V mašnika je bil Damijan posvečen maja meseca leta 1864., v starosti 24 let. Devet let je deloval v okrajih Puna, Kohaha in Hamakua na Havajskih otokih. Nato je bil leta 1873. prestavljen na kraj, ki se je imenoval Lalawoa na otoku Molokai. Takrat se je začel njegov šestnajstletni apostolat med gobavci.

Ko je tamkajšnji škof Maigret spremljal mladega misijonarja na njegovo novo mesto na otoku Molokai, je zbranim gobavcem tole naznanil: "Doslej, otroci moji, ste bili zapuščeni in neoskrbljeni, toda odslej ne bo več tako. Pripeljal sem k vam takega, ki bo vam oče in ki vas toliko ljubi, da za vaš blagor in radi vaših neumrjochih duš se ne boji postati eden izmed vas, med vami živeti in umreti."

Šest mesecev pozneje je pisal Damijan svojemu bratu v Belgiji: "Kar se mene tiče, jaz postajam gobavec, da vse pridobim za Jezusa Kristusa." Dvanajst let pozneje, v letu 1885., so se njegove besede do pičice uresničile. Razlil je namreč vrelo vodo na svojo nogo, čutil pa ni ničesar. Iz tega je spoznal, da ima gobavo bolezen. Zdravnik je to tudi potrdil.

Torej oče Damijan je bil zdaj sam pravi gobavec. Naslednjo nedeljo, v juniju 1885, je v svoji nedeljski pridigi razodel svoj položaj gobavcem. Začel je namreč svojo pridigo z besedami: "Mi gobavci..." Ni bilo več: "Vi gobavci..." Nje-

govi poslušalci so kar osupnili. Zdaj je bil v resnici njihov sobrat.

Pred svojo smrtjo v letu 1889. je oče Damijan imel veselje videti, da bodo drugi nadaljevali njegovo delo, ko njega ne bo več. Frančiškanske sestre so bile pet let poprej prišle iz New Yorka, da pomagajo z gobavskimi ženskami. In dva duhovnika iz Amerike in dva redovna brata, eden iz Irskega, drug pa iz Amerike, so bili pri njegovi postelji ob njegovi smrtni uri.

Na kraju, ki se imenuje Kalaupapa, na otoku Molokai stoji velik spomenik očetu Damijanu na čast in na njem so pisane besede: "Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje" (Jan. 15:13). Iste besede se najdejo na njegovem spominskem grobu v mestu Louvain v Belgiji.

Vse Damijanovo svetniško življenje pa je utemeljeno v njegovi ljubezni in pobožnosti do Matere božje. Te ljubezni ni izražal v mnogih besedah, vendar je jasno, da jo je imel v veliki meri. Ker je bil mož dejanj, ne pa samo besedi, je tudi ljubezen do preblazene Device pokazal predvsem v dejanjih.

Mladi Jožef de Veuster, kakor je bil Damijan pred vstopom v samostan znan, je prvič čutil poklic za redovniški in duhovniški stan, ko je poslušal misijonske pridige nekega redemptorista. Takrat je še hodil v šolo. Redemptoristi pa pri vsakem misijonu vsaj enkrat pridigajo o velikih prednostih Matere božje. Gotovo je mladi mož tedaj vzljubil Marijo in po njeni priprošnji dobil poklic za višje življenje.

Kmalu nato je vrli fant poprosil predstojništvo družbe presvetih Src Jezusa

Splošni molitveni nameni

JULIJ

Molimo, da se bodo ljudje spomnili svojih verskih dolžnosti.

in Marije za spremembo v njihovo kongregacijo. Njegov brat Pamfil je že bil član te družbe. Pri preobleki je Jožef de Veuster dobil ime Damijan, ki je nekoč imelo biti svetovno znano kot ime apostola gobavcev. Njegova ljubezen do presvetih Src pa je od tistega časa vedno bolj rastlo.

V svoji mladosti je Damijan posebno rad romal k stari Marijini božjepotni cerkvi v mestu Montaigu. V tej cerkvi je čudodelna podoba božje Matere z Detetom Jezusom, ki so jo romarji častili že stoletja poprej. Eden teh romarjev je bil sv. Janez Berhmans, ki je bil med svetnike vštet eno leto pred Damijanovo smrtjo.

Ko je božja previdnost izvolila Damijana za misijonsko delovanje na Havajskih otokih, se je mladi redovnik poslovil od svoje zemeljske matere pri omenjeni Marijini cerkvi. Duhovnik še ni bil. Prav za prav bi bil moral iti njegov brat Pamfil v misijone, pa je podlegel hudi bolezni in njegovo mesto je moral prevzeti Damijan. In ta je čutil, da bo bližina Matere božje olajšala bolečine ločitve od zemeljske matere in mu tudi dala potrebnega poguma ob taki žalostni uri. Telesne matere ni potem nikdar več videl, nebeška Mati pa ga ni nikoli zapustila.

Ko je Damijan dospel na Havajske o-

Oče Damijan kot gobavec. Ta slika je bila posneta nekaj mesecev pred njegovo smrtjo, ki je bila 15. aprila leta 1889. Star je bil 49 let.

toke, ki so postali njegova domovina do smrti, je bil kmalu posvečen v duhovnika v katedrali Kraljice miru v glavnem mestu Honolulu. To je bilo v Marijinem mesecu leta 1864. Bilo je tudi v Marijinem mesecu devet let pozneje, da je nastopil svoje velikodušno delovanje med gobavci na otoku Molokai.

Še dandanašnja pobožnost molokajskih gobavcev do Marije odseva Damijanovo pobožnost do nje. O tej otroški pobožnosti je bil pisal neki oče Gregorij, redovni sobrat očeta Damijana, ko je malo pred Damijanovo smrtjo vodil duhovne vaje pri gobavcih. Hvalil je očeta Dami-

(Dalje na strani 25.)

Urtnice na grob

sestre M. Mihaele Kos

NAŠA PROVINCIJA šolskih sester sv. Frančiška asiškega je te dni zavita v žalost. Zapustila nas je sestra M. Mihaela Kos, provincijalka, ena naših najboljših delavk na šolskem polju, in odšla po plačilo k Bogu.

Rojena je bila v Sv. Ilju pri Velenju, kjer je v ljudski šoli dobila podlago svojim študijam. Nato je bila gojenka učiteljišča šolskih sester v Mariboru. Po dobro opravljeni maturi je bila sprejeta v zavod šolskih sester in postala redovnica 15. avgusta 1916. Tri leta je delovala kot učiteljica v Repnjah na Gorenjskem.

Ker je v Ameriki manjkalo sester, je bila poslana v Kansas City, k fari sv. Družine, kjer je delovala par let. Jezik ji ni delal težav in je angleščino zelo hitro obvladala. Nato je odšla k sv. Štefanu v Chicagi, kjer je vzgojila v dobi 14 let mnogo tamkajšnjih faranov. V Clevelandu, na hrvatski fari, je bila samo eno leto in v St. John's sirotišču je bila prednica dve leti.

Ko je pred 10 leti umrla našaprejšnja provincijalna predstojnica, sestra M. Kordula Germek, je bila sestra Mihaela izvoljena na njeno mesto.

Škoda, škoda, da je tako kmalu onemogla. Koliko dela jo je še čakalo – in bi bila tudi sama še rada delala v blagor naše provincije in ameriške mladine, pa se je Bogu zdelo, da je že dovolj naredila zanj.

Če bi ne bila ničesar drugega storila kot to, da nam je sezidala naš lepi dom, bi bilo že samo to lepo življenjsko delo.

Z našim tako praktično sezidanim domom si je postavila najlepši spomenik. Bila je dober gospodar in je vse prej dobro preudarila, preden je izdala denar za to ali ono, ali predno se je lotila tega ali onega v prid naše skupnosti.

Da, naš dom ji je prekrasen spomenik. A še vse lepši spomenik si je postavila v dušah sester naše provincije. Polovičarstva ni trpela. Bila je vedno za strogo disciplino v samostanu – kar je seveda prav. Za kaj smo pa prav za prav v samostanu, če ne za to, da postanemo dobre redovnice? Sestra provincijalka Mihaela je bila slična sv. Ignaciju, ki je zahteval, da mora redovnik Bogu dati vse – sebi ne sme pridržati ničesar. Zahtevala je po vseh hišah red in strogo spolnjevanje dolžnosti. Sestre so morale dobro pripravljene v šolo. Držala je vajeti vodstva tako dobro, da, ko je njen čas minil in bi bila morala odložiti predstojništvo, ji je sv. stolica podaljšala rok za nedoločeno dobo in voz redovnega življenja je lepo tekel naprej.

Ko je imela opravka z otroci, jim je bila dobra učiteljica. Stroga, a pravična. Nikoli se ni bali povedati resnice – otroku ali staršem. Red je moral biti. Znala se je pa tudi prilagoditi razmeram. Pri sv. Štefanu, kjer je gotovo polovica družin njenih nekdanih učencev, se je bodo gotovo spominjali v svojih molitvah in bo gotovo čutila njih vpliv.

Lani je potovala z našo častito materjo Terezijo v Južno Ameriko. Ko so bili v zraku, so zašli v središče viharja – a ona je kar lepo naprej spala. Ni se vzne-

mirjala; četudi se je zgodilo kaj nepričakovanega, neugodnega – nikoli ni izgubila ravnovesja. To pa zato, ker je tako močno zaupala Bogu. To je bila njena skrivnost – veliko zaupanje v dobroto in pomoč božjo – vsem nam dober zgled.

Občudovale smo jo vedno kot dobro redovnico. V nji smo gledali kot v nekaki premični sliki, kako je treba živeti za Boga. Dala nam je pa zgled tudi, kako je treba trpeti za Boga. Odkar je bila lani v Južni Ameriki operirana pa do njene smrti, ni bilo nikoli besede pritožbe iz njenih ust. Strežnica se ne more prečuditi, da more biti kdo tako ravnodušen v trpljenju, kot je bila ona. Ko smo jo lani pomilovale, je rekla: "I, zmeraj ne moremo biti zdravi." Ko smo vsi oblegali Boga s prošnjo za njeno zdravje, je ona vse prepustila Njemu.

Kako lepo je umrla! Previdena z vsemi sv. zakramenti. Njej in nam je bilo v veliko duhovno tolažbo, da ji je sv. oče brzojavno poslal svoj blagoslov. Nekaj dni pred smrtjo je kar naprej molila zdihljaje – "Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje!" in druge. Pogosto je poljubila križ in iskala v njem pogum za nadaljnje trpljenje. Velikokrat je vzdihnila: "Tvoja volja naj se zgodi!" In ko je na posled dotekla ura njenega življenja, so sestre klečale okrog postelje in molile rožni venec in molitve za umirajoče, premikala je rahlo ustnice. In nenadoma je je bil pri njej božji Tat in odvedel dušo, ki je toliko let delala zanj in za Njegove male.

Z izgubo sestre Mihaele je nastala velika vrzel v naši provinciji. Največja njena skrb, ki jo je ubijala, bolj kot kako drugo trpljenje, je bilo pomanjkanje sester. V misijone so nas klicali; nove fare po Ameriki se ustanavljajo – a je morala odreči tolikim prošnjam za sestre. "Kje pa naj vzamem sestre, če jih še pa za naše slovenske in hrvatske šole nimam dovolj," je večkrat žalostno vzkliknila.

Sedaj, ko nas je še sama zapustila in se je z njenim odhodom število delavk zopet zmanjšalo, naj prosí za naš naraš-

Sestra M. Mihaela Kos

čaj. Upamo, da smo v nji dobile novo prošnjico in da bo prva njena skrb in sladka dolžnost, da nam izprosi od Gospoda žetve poklicev, da božje delo na zemlji ne bo trpelo škode.

In njena oporoka? Taka, kot je bilo vse njeno stremljenje v življenju. Ko so jo vprašali, kaj naj povedo sestram v njenem imenu, je dejala: "Recite jim, naj drže pravila." Nobenih izrednih želja, nič posebnega, samo eno, kar je za redovnico treba: "Izpolnуй pravila."

Taka je bila naša sestra Mihaela.

Vsem, ki so jo poznali, in tistim, ki bodo šele iz teh vrstic izvedeli, da je živela med nami, jo priporočamo v molitev. Naj se na božjem Srcu, do katerega je gojila otroško pobožnost, spočije in prosi za nas, da zvesto sledimo do konca po poti, ki je njo varno privedla do končnega cilja.

Naj počiva v miru božjem na veke!

SLOVENSKE SESTRE
Mt. Assisi, Lemont, Ill.

(Nadaljevanje)

VEČNO MESTO.

RIM DNE 29. in 30. decembra. Tekanje po mestu. Za razgled smo imeli le malo časa in smo obiskali le male svetih krajev in cerkva. Pri svetem očetu so bile vse avdijence odpovedane. Nemogoče je priti do njega, ker je nekaj bolan.

Tekali smo iz urada v urad. Saj bi morali biti čim prej v Neaplju, ker odpotuje naša ladja dne 3. januarja. Ostala dva sta komaj zadnji trenutek vse uredila, jaz pa... Amerikanski konzul na Dunaju bi moral rimskega obvestiti glede mojega tranzitnega vizuma, kakor sem mu pisal pred odhodom iz Schwaza. Hodil sem spraševat, pa niso nič vedeli. "Nikakega obvestila!" se je vedno in vedno glasil odgovor. Z njim so me spravili že ob vse živce. Kaj se bo uresničilo, kar so mi prerokovali sobratje?... Bog ne daj, da bi obsedel tu!

Poslal sem telegram dunajskemu p. provincialu, naj kako uredi zame na konzulat, pa tudi v Schwaz sem pisaril, če so morda pozabili vreči moja pisma na pošto...

Žal - za ladjo je bilo prepozno. Oba

tirolska misijonarja sta z ostalimi tremi dne 31. decembra odpotovala iz Rima v Neapelj, ubogega "Pechvogla" Rudolfa pa sta pustila v Rimu. Slovo je bilo težko. Obsedel sem kot ptiček v kletki in čakal odrešenja. Pa nisem tožil, še manj, da bi se bal. Saj sem imel doslej vedno srečo: tudi zdaj se mi mora pravočasno nasmehnuti!

Zares se mi je! Na Dunaju je bilo namreč vse v redu, le prazniki so bili, pa niso pravočasno poslali naprej. Tako sem drugi dan po odhodu ostalih, dne 5. januarja, brez večjih težav vse uredil in dvignil tranzitni ameriški vizum. Kar skakal sem od veselja. Takoj sem poslal brzojavko p. provincialu v Bocen, da zame ni treba imeti skrbi, ker je vse urejeno. Pa sem jo drugo jutro - dobil sam... To sem se smejal. Najbrž sem od samega veselja premalo pazil in napisal naslov odpošiljatelja na prostor, kam naj jo dostaviyo...

Moral bi čakati na ladjo do 7. februarja ali pa 7. marca. A pater generalni misijonski tajnik je dejal, da bi bilo to prepozno. Bal se je, da bi zapadel potni list. In končno je sploh bolje, da potujemo iz New Yorka skupaj. Saj sem šele zdaj dobil od kitajskega poslaništva potrdilo, s katerim nam kontrola ob prihodu na Kitaj-

sko ne sme delati pri prtljagi nobenih težav. Torej moram ostale dohiteti. Kako pa? Nič drugače, kakor – z letalom!

Seveda je letalo nekaj dražje. Celotna vožnja iz Rima v New York stane z vso oskrbo 430 dolarjev. 150 je že plačanih, 150 jih ima zame misijonsko tajništvo. Sto jih je vsak izmed nas dobil na pot, ker prehrana in ostalo od New Yorka do San Francisca še ni plačana; pripravljen sem bil pridejati tudi te, saj sem upal, da bom v našem komisarijatu kaj dobil. Torej mi je manjkalo še trideset dolarjev. Končno sem jih dobil od generalnega definitorja za Slovane, p. Dominika Mandiča. All right! Dne 14. januarja bom po toval z letalom iz večnega mesta preko Londona v New York in tako dohitel ostale!

Tako sem imel čas ter sem preostale dni prepustil ogledu zanimivosti in znamenitosti mesta. Obiskal sem grobove velikih apostolov Petra in Pavla in tam tudi maševal. Enako grob sv. Ignacija, Alojzija, Berhmansa... Saj kar piješ moč, ko poklekneš ob zemeljskih ostankih tolikih velikih mož! Znova zaplapola kri po žilah: naravnost čutiš, kaj morejo ustvariti ljudje vere, še več: kaj morejo ustvariti velikani vere in križa... Ko ni več upanja v očeh otrok tega sveta, prav takrat slavi vera in otroško zaupanje v previdnost božjo – zmagoslavje. To čutiš zlasti na grobovih mučencev, zlasti še, ko obiščeš katakombe. Kako zelo težko je bilo življenje naših prvih borcev! Pa saj tudi danes na toliko krajih ni boljše! Samo ljudi odpovedi je treba!

Ko sem si desetega januarja ogledoval lateranski muzej, sem se ustavil ob majhnem spomeniku očeta gobavcev – Damijana de Veuster in se zazrl v njegov obraz. Primerjal sem ga: prej fant v cvetu življenja – nato apostol žrtve, ki je sam postal eden izmed gobavih... Nehote se mi je porodilo vprašanje, kje dobiti toliko moč, toliko zaupanje? Kaj je človek sploh zmožen tolikega žrtvovanja? Ali še dobe se tako "neznatni in mali ljudje"? In vendar je odgovor za slehernega katoli-

Misijonar p. Rudolf (na desni) si je v spremstvu slovenskega sobrata p. Vendelina s strehe sv. Petra ogledal večno mesto...

čana tako lahek, tako jasen...

Dvignil sem se tudi na kupolo sv. Petra. Spremljal me je naš novomašnik p. Vendelin.

Zelo težko bi mi bilo – kakor je bilo ostalim – ko bi moral iz večnega mesta brez obiska pri svetem očetu. Toda imel sem zopet srečo kakor vedno.

SVETI OČE,...

ki celo za novo leto ni sprejemal, je zopet okreval. Sklenil sem, da bom vse poizkusil, da utešim skrivno in tiho željo srca. Zato sem v soboto po novem letu odšel v Vatikan in trkal od vrat do vrat, da sem končno staknil pravega moža. Ta mi je izstavil vstopnico za skupno avdijenco, ki bo prihodnjo sredo...

Že nekaj sto ljudi je bilo zbranih. Kar prižgo luči. Bilo je malo pred poldne. Vse misli in besede so bile le pri Kristusovem namestniku. Straža se je izmenjala. Nato pa prihiti mož stasite postave, kljub letom lahke hoje, gibčen. Sveti oče... Po-

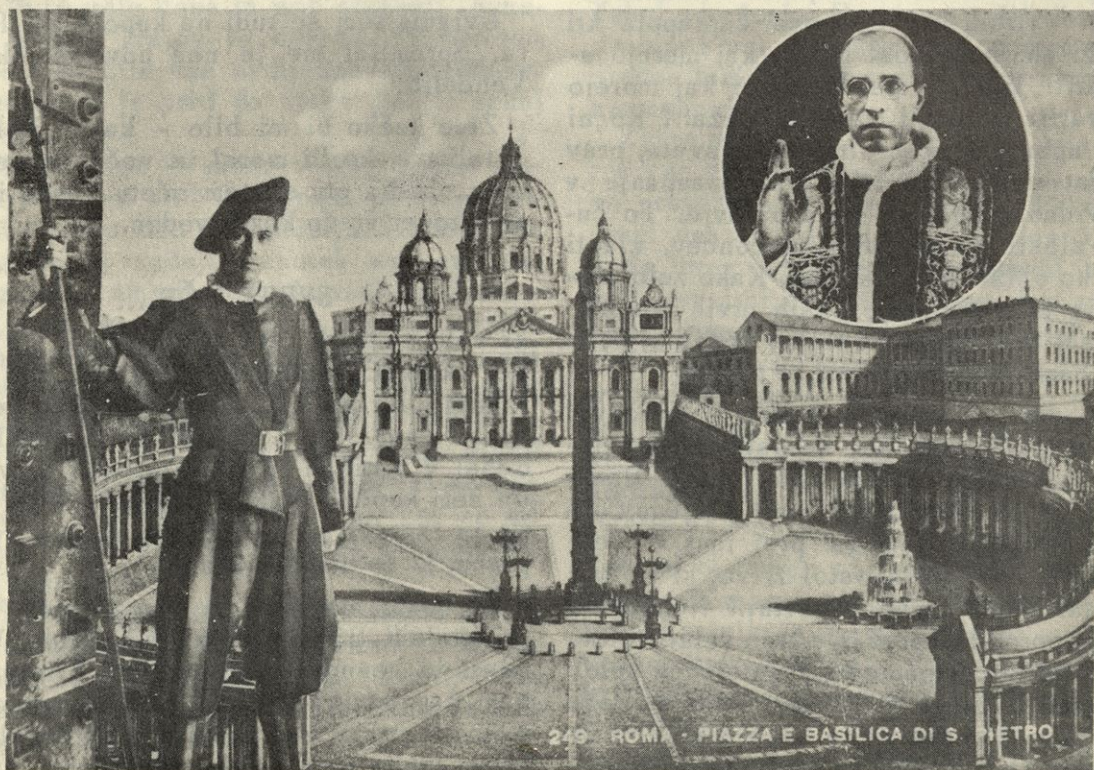
zdravlja nas in mi njega v vseh jezikih. Nato se je malo umirilo. On je nagovoril tu in tam koga, drugi so ga sami nagovorili. Tudi jaz bi ga rad, pa sem bil predač. Tako je šel do druge strani in se počasi ustavil. Nikoli ni še noben človek napravil name takšnega vtisa, kot naš skupni oče. Nato je šel k prestolu na obeh straneh pa vse polno njegovih dvorjanikov in spremljevalcev. Nagovoril nas je v italijanskem, angleškem, francoskem in španskem jeziku. Govoril je s srcem, kar se je videlo z vsake njegove kretnje. Nato je razprostrl roke proti nebu in nas blagoslovil. Vse je bilo na kolenih. Še nekaj pozdravov in že je bil za vrati. Nismo ga več videli...

Vendar mi nekaj ni dalo miru. Rad bi z njim govoril tudi sam in s to željo sem se vrnil od skupne avdijske. Delal in koval sem načrte, se obrnil na tega in onega, pa vse zastonj. Zato sem sklenil vzeti vso stvar sam v roke.

Bilo je v soboto dne 10. januarja, ko

sem bil zopet v Vatikanu. Dan mojega odhoda iz Rima se je bližal, zato sem tvegal vse. Sicer sva že dan po prvi avdijski napisala na kuriji z misijonskim tajnikom priporočilno pismo, a doslej ni bilo nobenega odgovora. A so me zdaj kar lepo sprejeli. Povprašali so me kako in kaj, a še ni bilo dokončno rešeno. Niso vedeli, s kom naj bi šel k svetemu očetu. Povedal sem, da mi je vseeno, le k njemu moram priti. A komaj sem se vrnil na kurijo in malo pokosil, že so me iskali. Nekdo se je pripeljal iz Vatikana z avtom in moral sem podpisati sprejem pisma, na katerem je bil pečat: Maestro di Camera di Sua Santità. Skrivaj v celici sem pismo odprl: bila je vstopnica za specijalno avdijsko! Saj kar nisem mogel verjeti, pa tudi drugi ne. Vendar je bilo res...

Naslednji dan dne 11. januarja sem maševal pri slovenskih šolskih sestrah (Via dei Colli). Prvič sem poskusil tudi s slovensko pridigo; saj sem doslej pridigal le v nemščini. Ob 11:30 pa sem moral bi-

ti v Vatikanu.

Ubral sem isto pot kot za prvo avdijenco. Le s to razliko, da so me sedaj peljali v sosednjo sobo. Vsi so gledali, ko sem korakal z dvorjaniki papeževega dvora skozi dvorane. Prišel je eden izmed njih k meni, straža je udarila v pozdrav in odšla sva skozi pet dvoran. Pa ni bilo dolgo, ko me je ločil od drugih gostov, kjer sem dobil sedež, ter migljaj, naj počakam. (Bilo je kakih pet ali šest sester, menda iz Argentine ali Mehike. Dalje trije žosisti iz Belgije ter dva duhovnika...) Peljal me je nato v sosednjo sobo vso v dragocenostih. Dvorjani so me spraševali, kdo, kaj tu sam in kam grem... Tako je neznanen frančiškan čakal na papeževem dvoru najvišjega gospoda na zemlji, kateremu je bil sveti oče Frančišek tako pokoren. Tu sem molil in mislil tisoč stvari. Srce mi je trepetalo v ljubezni do skupnega očeta. In komaj so odšli trije odposlanci – državniki, že so se odprla vrata na moji desnici. Prav pri vhodu sem bil. Ozrl sem se – in sveti oče je stal pred menoj...

Takoj sem pokleknil in prosil blagoslova. Dal mi ga je in mi ponudil roko. Nato sva začela pogovor, roke pa nisem izpustil. "Od kod sem," me je nagovoril sveti oče v italijanščini. Povedal sem mu. In nato: "Kam ste namenjeni?"

O, to ga je veselilo! "Toda, tam je hudo! Žrtve so velike. Se bojite?"

Nato sem ga prosil, naj mi blagoslovi spominke. Hitro sem odprl aktovko, ki sem jo ves čas nosil s seboj. "Kaj vse pa je notri?" je vprašal prijazno. Nato je napravil križ.

In potem je trikrat blagoslovil tudi mene. Hotel je iti, pa se je zopet povrnil k meni: "Prav posebej Te blagoslovim

za pot in posebno božje varstvo s Teboj na vseh Tvojih misijonskih potih!"

Kaj takega nisem pričakoval. Iz vsega srca sem se mu zahvalil. Pa bi mu rad še kaj rekel, pa v tistih trenutkih se nisem znašel. Vem le, da me je vprašal še za domače, za naš narod. Vse ve, kako trpimo. Prosil sem ga blagoslova za vse, izrečno za sobrate, za domače, zlasti mammo, za misijonske sodelavce in vse dobrotnike. Vse je očetovsko blagoslovil, nato pa se je oddaljeval proti dvorani, kjer so ga čakale one sestre in ostali. A je poklical med potjo dvorjanika, ta mu je dal zavojček. In sveti oče se mi je še enkrat približal in mi dal v spomin – srebrni rožni venček. Tako imam sedaj dva svoja največja zaklada: rožni venec, ki mi ga je nekoč podarila mati, in rožni venec svetega očeta...

Sveti oče me je še enkrat med smehljajem blagoslovil, mi še enkrat podal svojo nežno roko v pozdrav in odšel v naslednjo sobo. K meni pa sta se približala dva in me povedla skozi dvorane, polne ljudstva do hodnika.

Ko sem stopal iz teh dvoran veseljstva, se mi je nehote porodila misel: koliko jih bo še odhajalo v misijone iz našega malega naroda? O tisočkrat srečni, kateri spoznajo Njegov poklic, mu sledijo in se z vsem srcem vržejo v Njegovo naročje!

Sam ne vem, kdaj sem se znašel pred vhomom v vatikansko palačo. Bil sem srečen kot redkokdaj.

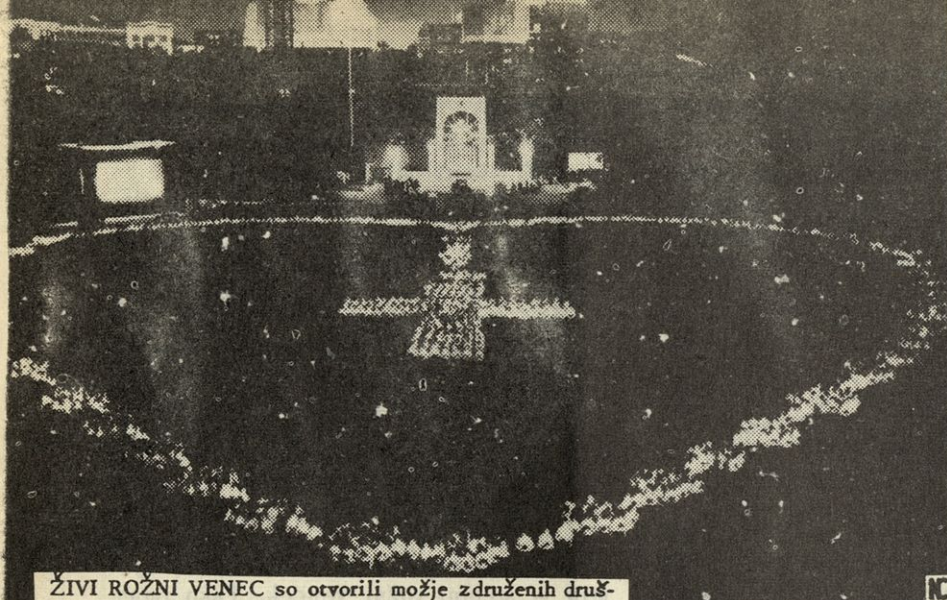
Kar prekmalu je bilo konec mojega bivanja v večnem mestu. Vedno bolj se je bližal dan, ko se bom...

Z LETALOM...

dvignil v sončne višave.

(Dalje prihodnjič)

Prav tisto sredstvo, ki nam je rabilo za greh, porabimo tudi za izbrisanje greha. Ako si preklinjal, blagoslavljal; ako si si prisvojil tuje blago, povrni; ako si pijančeval, se posti; ako si se napihoval, se ponižaj; ako si bil nevoščljiv, tolaži. – Sv. Bazilij Veliki.

ŽIVI ROŽNI VENEČ so otvorili možje združenih društev najsv. Imena v Bostonu, ko so imeli sveto uro v parku, ki navadno služi za 'baseball'. 1752 mož se je združilo za ta rožni venec.

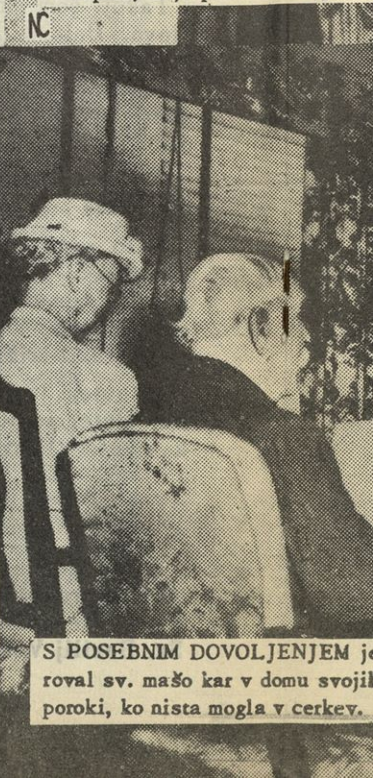
KRONANJE MAJNIŠKE KRALJICE je prizor, ki se je povsod videl v mesecu maju. Spodaj mladenka v Washingtonu polaga Mariji krono na glavo.

BEGUNSKA DEKLICA (spodaj) stopi na svobodna ameriška tla. Doma je iz Litvanskega, katero so Rusi zasedli med vojno. Z njo je število beguncev v Ameriki doseglo 20,000.

V CERKVI SV. PIJA v Chicagu podobo svetega Disma ob strani v kapeli, ki je posvečena spokornosti.

S POSEBNIM DOVOLJENJEM je roval sv. mašo kar v domu svojih poroki, ko nista mogla v cerkev.

PIJA v Chicagi imajo to veliko novo
isma ob strani križanega Jezusa. Visi
svečena spokornemu razbojniku.

STOLETNICO ustanovitve trapistovske opatije blizu
mesteca Gethsemani, Kentucky, so letos tamkajšnji
menihi obhajali. Na zgornji sliki jih vidite, ko v proce-
siji gredo mimo Marijinega kipa na samostanskem vrtu.

PO TRIDESETIH LETIH
v Jeruzalemu in Bližnjem
Vzhodu je smel domov v
Ameriko na obisk priti brat
Imier Felix (spodaj), iz tako
zване družbe krščanskih
bratov. Nosi mnoge medalje
in s temi je bil odlikovan za
svoje zelo zaslužno delo na
Orientu, tudi med vojno.

POSVETITEV DRUŽIN presv. Srcu Jezusovemu so na
na več krajih ponavljali na praznik presv. Srca. Spodaj
se vidi skupina ljudi v nekem parku v Washingtonu, kjer
so bile pobožnosti s posvetitvijo presv. Srcu.

OLJENJEM je Rev. Walter Urba da-
v domu svojih staršev ob njuni zlati
gla v cerkev. V Chicagi je bilo.

Pogoji za sveto leto. – Na praznik Gospodovega vnebohoda je sv. oče papež izdal bulo, ali oficijelno pismo, v katerem je nastel pogoje, pod katerimi more katoličan med svetim letom prejeti popolni odpustek ali odpuščanje vseh kazni, ki jih za greh zasluži.

P. Martin, o.f.m.

Pogoji so sledeči. Spovedati se mora vseh svojih grehov, prejeti sv. obhajilo in obiskati štiri glavne bazilike v Rimu, namreč sv. Janeza v Lateranu, sv. Petra v Vatikanu, sv. Pavla na ostijski cesti in sv. Marije Velike na Eskvilinu. V vsaki baziliki pa mora moliti trikrat očenaz, zdravamarijo in Čast bodi, še enkrat po namenu sv. očeta in zraven še apostolsko vero enkrat.

Sveto leto se začne letos o božicu, ko sv. oče odpre tako zvana sveta vrata v baziliki sv. Petra. Konec svetega leta bo pa eno leto pozneje, namreč o božicu leta 1950, ko sv. oče zapre sveta vrata.

Glavni namen svetega leta je to, da verniki delajo zadoščenje za greh z molitvijo in pokoro, skušajo poboljšati svoje življenje in se vaditi v krščanskih čednostih. Sv. oče je molil, da bi bilo sveto leto po Marijini priprošnji čas preobilnih milosti in da bi se v tem času predvsem vera pomnožila v srcih vernikov.

Za kanonizacijo moderne sv. Neže. – V Vatikanu imajo upanje, da bo blažena Marija Goretti, moderna mu-

čenica za sveto čistost, k svetnicam božjim prišteta med prihodnjim svetim letom.

Marija Goretti je bila le 11 let stara, ko jo je hotel neki fant zapeljati v nečisti greh. Ker mu ni pustila, jo je štirinajstkrat z velikim nožem prebodel in nekaj ur nato je deklica umrla. To se je zgodilo leta 1902.

Ta mlada devica je bila k blaženim prišteta leta 1947. Njena 83-letna mati je bila takrat pri njeni beatifikaciji v sv. Petru v Rimu in tako tudi eden njenih treh bratov in dve njeni sestre. Eden njenih bratov, Angelo Goretti, živi tukaj v Ameriki blizu mesta Phillipsburg v državi New Jersey.

Mladenič, ki je umoril mlado Marijo – Aleksander Serenelli –, je bil v ječo zaprt 27 let. Ko je bil oproščen, je kot spokornik vstopil v kapucinski samostan, kjer še danes živi. Njegov greh mu je bila umirajoča Marija Goretti odpustila.

V zadregi. – Neki ameriški katoliški misijonar na Kitajskem je pomagal kitajski mladenki dobiti moža. Toda dan po poroki je ženin umrl, ker je preveč medicine jemal proti prehlajenju. Kitajski običaji pa zahtevajo, da mora v takem slučaju misijonar nevesti drugega ženina poiskati. Ta novi ženin mora tudi biti vdovec. Če se je ubogemu misijonarju posrečilo ali ne, ni rečeno.

Novo upanje. – Neki francoski dominikanec, po imenu oče Courtois, je pred nekaj leti obiskal ječo za ženske blizu mesta Rennes na Francoskem. Povabljen je bil namreč v postnem času tistega leta, da pridiga jetnicam. Bil je prvi mož v dotični kaznilnici v dvajsetih letih.

Njegova pridiga je bila o pokori. Jetnice so začetka le molče poslušale, preden je bila pridiga končana pa so kar jokale. Potlej so pridigarja milo prosile, naj nekaj stori zanje, da bi lahko imele upanja v tem življenju. Noben se ne briga zanje, njih družine jih ne marajo in nimajo kam iti, ko so iz ječe izproščene.

Father Courtois se je takoj lotil dela, da poskrbi kraj, kamor bi te ženske lahko prišle, ko so iz kaznilnice izproščene. In posrečilo se mu je dobiti lep kraj blizu mesta Chartres, kjer je ustanovil zavod sv. Marije Magdalene.

V tem zavodu imajo ženske vsaka svojo lastno so-

bo in prevzamejo takšno delo, ki se jim zljubi – ali delajo po hiši, ali šivajo, ali na farmi delajo, itd. In niso brez plače, marveč redno dobivajo isto plačo kot drugi ljudje z enakim delom. Njih obleka je čedna, moderna, po najnovejših modah izdelana. Ko prvič pride bivša jetnica v ta zavod, jo koj pošlje oče Courtois v bližnjo vas, da si da lasje lepo napraviti in zgleda čedna kakor vsaka druga ženska. Ne samo drugače zgledajo, marvec se počutijo kot popolnoma nove ženske z novim upanjem.

Če mogoče, oče Courtois poskrbi stanovanje za otroke teh žensk, če so bile omožene in imajo otroke, da tako skupno živijo. Pomaga tudi k temu, da moške zopet sprejmejo svoje žene in starši nazaj vzamejo svoje spokorjene hčere.

V tem zavodu se te ženske pripravijo za novo življenje med ljudmi v svetu. Ko zapustijo ta kraj, so dobre, poštene ženske one, ki so bile poprej ubijalke.

Tretja krona za Marijo. – Čudoviti Marijin kip v cerkvi mesta Heaton Norris na Angleškem, ki že dve leti nosi krono svežih vrtnic na glavi, je za letošnji maj dobil tretjo tako krono. Lani je bila druga krona Mariji na glavo položena in tudi ta je še čisto sveža.

Trpljenje kitajske Cerkve. – Od julija 1946. do januarja 1949. so komunisti

zasedli 407 cerkva in kapel ter jih spremenili v skladišča, vojašnice, gledališča in kinodvorane. 25 cerkva so do tal porušili, 417 pa so jih izropali do sten. Od 868 ljudskih šol Severne Kitajske jih je ostalo v tem času samo 34.

Iz meseca v mesec se množe procesi, zapori, izgoni in umori katoliških misijonarjev. Tudi domačim duhovnikom prav nič ne prizanašajo.

Muslimani in komunizem.

– V svetu je dandanes čuden položaj. Kristjani namreč in krščanske dežele prepuščajo komunistom in drugim takim brezbožnikom več ali manj svobode, da smejo razširjati svoje zmote in laži, dočim muslimanski svet, ki ni krščanski, ne daja komunizmu nobene svobode.

Kristus je rekel: "Kdor ni z menoj, je zoper mene." Torej je sramota, da tako zvani krščanski narodi, ki komunizmu tako rekoč potuho dajejo, so veliko bolj proti Kristusu kot pa muslimanski narodi, ki ne verujejo vanj. Muslimani ali mohamedanci imajo za svoje geslo: "Eden je Bog in Mohamed je njegov prerok." To je temelj njihove vere in to tako močno vpliva na njih mišljenje in dejanje, da komunizem ne morejo prenašati, ker je proti Bogu.

Četudi so mohamedanci proti Kristusu in proti krščanstvu, so vseeno za Boga. Nasprotno pa so krist-

jani, ki so po imenu za Kristusa, proti Bogu. Najbrž bi kristjan po imenu zameril, če bi mu kdo rekel, da je brezbožnik, vendar to je tak človek, ker živi, kakor da Boga ni.

Plačilo za trpljenje.

– Pred kratkim je izšlo poročilo o čudežnem ozdravljenju neke mladenke v Fatimi na Portugalskem dne 13. maja, 1946.

Maria de Silva, kakor se je dekletko pisalo, je imela operacijo štiri leta poprej, a rana se ji ni nikoli zacečila. Prinesli so jo na nosilnici k sveti maši, ki jo je daroval papeški legat. Po maši je ta prinesel Najsvetejše med bolnike, da jih blagoslovi z njim.

Maria je bila druga na vrsti, ki jo je papeški legat blagoslovil. Takoj je gor poskočila in zaklicala: "Ozdravljena sem! Nič me ne boli!"

Eno leto pozneje je Maria razodela, da so jo hoteli oni dan pripeljati k sv. maši na avtomobilu. Ona pa jim ni pustila. Rajše se je peljala na majhnem vozičku, ki ga je vlekel osel, in to zato, da bi mogla več trpeti!

Bog ji je poplačal za voljno prenašanje bolečin.

Protestantski zdravnik, Oliver Wendell Holmes, je rekel: "Gotovo je najboljšje umreti v rimsko-katoliški Cerkvi, pa naj bo za življenja. Najboljše ali ne."

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

ŠESTINDVAJSETO POGLAVJE

VVSEH DVAJSETIH LETIH svojega bivanja med Indijanci je Baraga redko srečal kakega drugega duhovnika. Izjema je bila le, kadar je potoval v Detroit ali Cincinnati. Celih dvajset let je bil edini duhovnik ob obalah Gornjega jezera. Njegova gorečnost je bila vseskozi nenavadna. Tega se ni sam zavedal, drugi so pa to dobro opazili.

In sedaj je ta mož naenkrat postal škof. Med drugim mu je pripadla tudi naloga, da si poišče pomočnikov, sodelavcev v novem obširnem vinogradu. Dobro je znal presoditi potrebe svoje nove škofije, kar nič skušnje pa ni imel v presojanju duhovnikov, ki naj bi bili pod njegovo oblastjo. Ker je bil Baraga sam izredno dober in goreč, je iz svojega dobrega srca zmerom sodil druge. In ker je bila potreba po duhovnikih tako kričeča, je bil pripravljen sprejeti vsakogar, kdor se mu je ponudil. Sprejemal je tudi take, ki so bili še le bogoslovci, čeprav ni imel bogoslov-

ne šole v škofiji, v kakem drugem semenišču jih pa tudi ni mogel vzdrževati. Naročil jim je, naj privatno doštudirajo predpisano snov, nato jih je posvetil, prej ko je mogel.

Prvi tak novinec je bil Henry Thiele. Baraga ga je našel v Sault Ste. Marie leta 1854., ko se je vrnil kot škof z dolgega potovanja. Thiele je bil bogoslovec in se je prišel ponuditi novemu škofu. Brž sta se domenila. Mladenič je nadaljeval študije privatno in sproti delal skušnje iz predpisane snovi bogoslovnih nauk.

Dne 20. septembra mu je škof že podelil nižje redove, tekom oktobra višje. Dne 21. oktobra ga je posvetil v mašnika. Prve dni novembra je novomašnik že odšel za župnika v Eagle Harbor. Thiele je bil prvi, pa nikakor ne zadnji, ki je tako hitro prišel do mašništva in župnikovanja pod novim škofom. Naj omenimo še Martina Foxa, ki ga je bil Baraga iz Pariza poslal v Dublin, kakor že vemo. K Baragu prišel brez mašniškega posvečenja. Dobil

ga je pa že v enem mesecu po prihodu in je odšel za župnika v Ontonagon. Takih primerov je bila še cela vrsta.

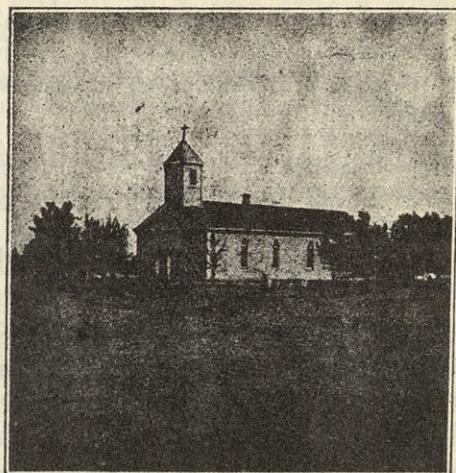
Baraga je imel še zmerom največje veselje s svojimi Indijanci. Toda razmere so ga silile, da je moral dati veliko pozornosti novo ustavljenim vasem in mestecem belih naselnikov. Zato je tako hitel s posvečevanjem novih duhovnikov. Na žalost pa se niso vsi ti mladi ljudje izkazali za vredne Baragovega zaupanja. Imen seveda ne bomo navajali. Pripomogli so pa ti duhovniki k temu, da je imel Baraga zmerom več skrbi in težav. Poleg drugega so tudi visoka leta zmerom bolj neusmiljeno pritiskala nanj.

Kako mu je bilo pri srcu, razvidimo iz besed, ki jih je zapisal v svoj dnevnik nekega večera v letu 1856.: "Danes je tretja obletnica mojega škofovskega posvečenja. Skoraj bi zapisal: Naj zagrne tema današnji dan! Naj ga zakrije tema in smrtna senca, naj bo zavrit ta dan v kopreno grenkosti."

Tako je Baraga tarnal z besedami Jobovimi. Dve leti pozneje, na isti dan, je zaupal svojemu dnevniku te besede: "Misel na preteklost mi povzroča žalost; misel na sedanjost mi napravlja muke; pred bodočnostjo trepetam. O, kako rad bi bil še zmerom samo indijanski misijonar!"

Ob času, ko se je Baraga vrnil iz Evrope, je postajal Ontonagon največji kraj ob Gornjem jezeru. Tam so se zbirali vsi interesi, investirani v bakrenih rudnikih v bližini. Nakopano rudo so pošiljali po rekah v Ontonagon, od tam naprej pa po jezerih. Tako je bilo v pristanišču v Ontonagonu zmerom živahno vrvenje. Dolge vrste magazinov je stalo ob obali, za njimi stanovanjske hiše, hoteli in gostilne.

Kakor je tudi postal Ontonagon pomembno središče in zbirališče velikih množic raznih ljudi, svoje cerkve še ni imel. Baraga se je zlasti bal za svoje Indijance v tem kraju. Poznal je vse po obrazih in imenih, rad jih je imel vse po vrsti. Za-

Cerkev v Ontonagonu. Postavil Baraga.

~~~~~~
 čel jim je prigovarjati, naj se izselijo, da ne zapadejo pohujšanju belih prihajalcev. Toda Indijancem je bil način novega življenja kar všeč. Kar radi so se dali izrabljati in izkoriščati belim. Kakšne so bile posledice, si lahko mislimo. Najbolje je šla v Ontonagonu trgovina z — žganjem. Baraga se je zgrozil: Ves trud dolgih in težkih let pojde v izgubo, vtopil se bo v žganju!

"O, Bog se usmili!" je nekoč zapisal v svoj dnevnik. "Tu v Ontonagonu sedim in čakam na ladjo..."

Jeseni leta 1854. je spet prišel in ustanovil župnijo. Cerkev je bilo treba šele postaviti. Kako ob vsakem obisku tam, tako je tudi ob tej priliki živo slikal nevarnost žgane pijače. Svaril je Indijance, rohnol zoper one, ki so ta strup razpečavali. Srce se mu je trgalo, ko je videl, kaj žganje napravlja iz ljudi. Baraga je moral stanovati v neki gostilni in gostilničar mu je hotel eno zaigrati. Dva svetova sta si stala nasproti. Dogodek je tako kričeč, da smemo reči: Nikjer drugje bi ne bilo moglo priti do njega, samo v kraju, kjer je pohlep po bogastvu zatemnil vsako pametno mišljenje.

Gostilničar je dal narediti nekako potico, ki ji je primešal žganja. Položil jo je pred Barago, ko je sedel k mizi za ob-

ed. Škof je jedel, pa se mu je zazdelo čudno sumljivo. Ko je končal, se je prihehljal zviti gostilničar in si zadovoljno mel roke:

“Škof Baraga, vi ste se pogosto izražali zoper razpečavanje žganja, kajne? Neštetokrat ste svarili Indijance pred žganjem in zatrjevali, da se ga sami nikoli ne dotaknete. Ali ni vse to res?”

“O, seveda je res,” je pritrdil škof.

“Kako Vam je pa bila všeč naša potica? Rekel bi, da Vam je šla prav dobro v slast.”

“Bila je odlična,” je prikimal Baraga.

“Oooo! Ali se Vam ne zdi, da bi moral pridigar prvi izvrševati, kar polaga na srce svojim poslušalcem?”

“Brez dvoma,” je rekel Baraga.

“Vidite, vidite,” se je hehljal gostilničar. “Vi ste pa jedli potico, ki je imela v sebi lepo merico žganja.”

Baraga je komaj verjel, da je prav slišal. Dolgo je gledal gostilničarju v oči. Končno je spregovoril, bridko, pa zelo mehko:

“Zelo zelo Vas mi je žal, moj dragi človek!”

*****

Dva tedna je ostal Baraga v Ontonagonu ob tistem obisku. Birmoval je in posvetil novo cerkev v čast svetemu Patricku. Pripeljal je bil s seboj mladega duhovnika, ki ga je malo poprej sam posvetil. Zdaj naj ostane za župnika v Ontonagonu. To je bil Martin Fox. Preden se je škof poslovil, se mu je vendar zazdelo, da njegov prihod ni bil popolnoma brezuspešen. Indijanci so mu slovesno obetali, da se bodo poboljšali. Kar lepo število katoličanov se je dalo vpisati v novo župnijo. Nekaj preprirov in prepirkov se mu je posrečilo poravnati. Škof je odšel z upanjem, da utegne postati župnija sv. Patricka najbolj cvetoča v njegovi novi obširni škofiji.

Na povratku v Sault Ste. Marie se je ustavil v L'Ansu. Samo mimogrede, si je

dejal, pa prišlo je drugače. Tudi tu je našel polno težav in zapletkov. Njegovi novi duhovniki še niso dobro obvladali čipevanščine, pa ni kazalo drugega, kot da je sam vzel v roke razne težke zadeve.

Ko je končno dospel nazaj na sedež škofije, ga je zadelo neprijetno iznenađenje. Tam ga je čakal Martin Fox, komaj nastavljeni župnik v Ontonagonu. Svojemu škofu je pripovedoval dolgo zgodbo, ki naj bi pojasnila, zakaj ni mogel ostati na odločenem mestu. Iz vsega pripovedovanja je pa Baraga posnel eno misel: Ta mladi mož ni iz takega testa, ki bi ga usposobilo za težave misijonskega življenja v teh krajih. Koliko se je bil Baraga trudil z njim, preden ga je posvetil! Koliko rožnatih nad je stavil vanj! Zdaj pa tako razočaranje. Prišel je eden tistih redkih hipov, ko je Baragu pošla potrpežljivost. Brez posebnih ceremonij je povedal mlademu možu, da ga odslavlja iz škofije, pa naj gre kamor hoče.

Vendar je Baraga del krivde naprtil sebi. Preveč se je vdal dušni potrnosti, si je očitil. Preveliko breme je bil naložil mlademu možu, preden je bil do dna proučil njegov značaj in zmožnosti. In kaj če se ni zdaj spet prenaglil in skočil iz ene napake v drugo? Tako si je očitil.

Ni ga vzdržalo doma. Že drugi dan je bil spet na poti v Ontonagon. Naj velja, kar hoče, treba je nemudoma popraviti

Henrik Thiele, kateremu je Baraga prvemu podelil mašniško posvečenje.

škodo, ki jo je bil sam napravil s pre nagljeno odločitvijo.

Če je bila škoda napravljena po Baragovi krivdi, zdaj jo je čez mero popravil. V podrobnosti se ne mislimo spuščati. Naj zadostuje, če povemo, da je župnija krasno uspevala od tega časa naprej, da so prišle tja sestre uršulinke in ustanovile šolo. In celo do tega je prišlo in bilo škofu v veliko zadoščenje, da je Rev. Martin Fox prišel nazaj in postal dober župnik v Ontonagonu.

*****

Ko se je Baraga mudil na zapadnem koncu svoje škofije v letu 1854, je prišlo do dogodka, ki je močno vplival na nadaljni razvoj indijanskih misijonov. Vprašanje selitve Indijancev bolj proti zapadu, ki je dolga leta razburjalo rdeče in bele ljudi, je bilo končno rešeno.

Baraga je kaj dobro poznal lahkovernost Indijancev, kadar je šlo za to, da podpisujejo kako pogodbo z vlado. Pogodbe na papirju so nastajale, toda razumeli so pogodbe Indijanci po svoje, beli pa spet po svoje. Kadarkoli je ameriška vlada začela izvajati v dejanju podpisane pogodbe, so bili Indijanci zmerom razočarani in so se začeli pritoževati, češ, tako pa mi nismo mislili, ko smo podpisovali. Poslušajmo na primer, kako je tožil Amerikance veliki indijanski poglavar Buffalo:

“Rekli so nam, da Veliki Beli Oče v Washingtonu hoče imeti naše smreke in rude v naših skalovjih. Naše zemlje pa da noče, so rekli, zakaj premrzlo se mu zdi za kmetovanje v teh krajih. Tudi so nam rekli, da Veliki Beli Oče ne mara tistih naših dreves, ki jih Indijanci rabimo zase. Ne poteguje se za javor, ki daje Indijancem sladkor. Ne poteguje se za cedro, ki nam služi za stavbarstvo in napravljanje čolnov. Velikih smrekovih dreves ne moremo rabiti in se ne zmenimo za to, če te vzame. Tudi rude iz našega skalovja brez skrbi vzame. Naši beli bratje bodo iz rude napravljali kotle in drugo posodo, pa jo bodo nam prodajali za ribe in kožuhovino. To je vse v redu. Na to

smo pristali in v tem smislu podpisali pogodbo.”

Škof Baraga se je spominjal, kako so bili podpisovali pogodbo v La Pointu leta 1842. Dolge ceremonije so bile, slovesnih govoranc brez konca in kraja. In res so Indijanci imeli v mislih le mogočna smrekova drevesa in rude, washingtonski vladi je pa šlo za to, da dobi pravico do indijanske zemlje sploh.

Indijancem to ni šlo v glavo in so postavljali dolgovezne besede tako, da zlepa niso zadeli žeblja na glavo. Glavni poudarek so dajali zahtevi, da se vsakoletna izplačevanja Indijancem za celih 25 let vrše v La Pointu. V govorih so poudarjali, da odstopajo vladi samo nekaj drevja in rude v zemlji, zemlja sama pa ostane njihova last. Na papirju, ki so ga podpisali, je pa stalo drugače.

Indijanci so se po podpisu pogodbe držali svojega mnenja in jim še na misel ni prišlo, da bi se ne smeli svobodno in po mili volji gibati na oddani zemlji kakor pred pogodbo. Kaj naj pomeni postava belih, ki prepoveduje hoditi preko tuje zemlje, to jim nikoli ni moglo v glavo. In da bi morali zdaj, ko so svojo zemljo prodali vladi – da bi morali sedaj na zahtevo vlade proč odtod in se pomakniti bolj proti zapadu, kdo na svetu je že kaj takega slišal? Seveda pa agitacije za preselitev Indijancev ni v prvi vrsti gnala vlada, pritiskale so na to v glavnem trgovske družbe bogatih podjetnikov. Svoje postojanke so te družbe rinile bolj in bolj na zapad in vabile za seboj Indijance, da bi jih tam na kak nov način izkoriščale.

Vlada se le ni odločila, da bi Indijance s silo pregnala. Nekaj je pa bilo vendar treba napraviti. Pa je predložila rdečim dvojno izbiro: Ali se preselijo na zapad, ali pa ostanejo, kjer so, toda ne več kot svobodni pohajači iz kraja v kraj. Vlada jim bo odločila posebne strogo omejene pokrajine, kjer se morajo naseliti, se stisniti v naselbine in tam ostati za stalno. Tem prostorom so dali ime: Indijanske

rezervacije. In Indijanci so rajši pristali na to uredbo, nego da bi se selili na zapad.

Baraga je bil izredno vesel, ko je zvedel, da ima biti taka rezervacija tudi v L'Ansu. Mnogo Indijancev bo zdaj vlada naselila tja in tam bodo morali ostati. Še več! Vlada bo gledala na to, da beli ne bodo smeli posegati v pravice Indijancev in tudi kupčevati, zlasti z žganjem, ne bodo smeli med rdečimi. In tako bo to vprašanje končno vendar rešeno – Indijancem v prid in misijonarjem v olajšanje posla.

*****

Škof Baraga je pa bil od meseca do meseca bolj poln raznih nadlog. Potovanja so mu jemala mnogo telesnih sil. Prebava ni hotela več delati kot včasih. Naglušnost se ga je lotevala. Glava in roka sta se mu začeli tresti, zdaj bolj, zdaj manj. Pa tudi brez veselih novic ni bilo.

Nekaj mesecev je že minilo, odkar je dobil poročilo, da misli priti njemu v po-

moč duhovnik iz Slovenije, z imenom Father Čebulj. Vsa poročila o tem duhovniku so bila nad vse ugodna. Škof je hvalil Boga, da njegov izlet v staro domovino prinaša sadove. Koliko bo Father Čebulj lahko pomagal!

Tiste dni je prispela ladja in pripeljala Fathra Čebulja. Škof ga je čakal in takoj stekel po mostiču na ladjo. Moža sta se iskreno pozdravila. Gospod Čebulj je imel s seboj ogromne kovčge. Škof jih je nemudoma pograbil.

“To pa ne, to pa ne!” je vzklikal g. Čebulj. “Kovčge ponesem sam.” In že se je lotil, da jih iztrga škofu.

“Pustite, pustite, pa hitro za menoj,” je rekel Baraga in stopil naprej s kovčgi v rokah.

“Kar se ne spodobi, se ne spodobi,” je vzklikal g. Čebulj. “Dajte mi nazaj moje reči. Kaj bodo ljudje rekli, ko bodo videli, da mi škof nese prtljago?”

Baraga je obstal in ga ostro pogledal: “Prtljago ponesem jaz, pa amen.” In čez hip je dostavil, kakor v pojasnilo: “Jaz sem star in vaje takih reči. Vas čaka veliko dela in morate varčevati s svojimi močmi.”

Čudna ta Amerika, si je mislil Father Čebulj. Stopal je za škofom po krovu in si ogledoval položaj. Kak tucat mož je bilo tam, ki so spoštljivo pozdravljali škofa, pa nobenemu ni prišlo na misel, da bi mu pomagal nesti prtljago. Father Čebulj je prišel v novo šolo.

Drugi dan je vzel Baraga Čebulja v La Pointe. Tam je imela biti njegova župnija. Dospela sta in si poiskala prenočišča. Bila je ena sama tesna soba in v njej ena sama tesna postelja. Škof je namignil novemu misijonarju, naj se vleže nanjo.

“Kje pa mislite Vi spati?”

“O, jaz se bom prav dobro počutil na tleh, ker sem tega vajen, Vi pa niste.” In si je začel pripravljati ležišče zraven postelje na tleh.

“Vso noč ne bom zatisnil očesa, če

Misijonar Janez Čebulj.

boste Vi ležali na tleh," je zatarnal Father Čebulj. Bil je do kraja odločen, da se to ne sme zgoditi. Toda, zgodilo se je. Škof je postal kar oster in Father Čebulj ni mogel nič.

"Rekel sem in še rečem! Vlezite se na posteljo. Sto in sto noči sem prebil v slabših okoliščinah. Vajen sem takih reči. Star sem in to je zame brez pomena. Vi ste mlad in morate varčevati z zdravjem."

"Nak, to ne bo šlo! Kako bi jaz mogel..."

"Postelja je Vaša, sem rekel. Vaš škof sem in Vaša dolžnost je, da me ubogate."

Oče Damijan in Marija

(Nadaljevanje od strani 9.)

jana, ki je v srcih gobavcev vžgal toliko ljubezen do nebeške Kraljice.

V dveh cerkvah na otoku je oče Damijan vpeljal vedno češčenje Najsvetejšega. Učil je gobavce, da s tem vednim češčenjem lahko delajo zadoščenje za vse žalitve zoper presveta Srca Jezusa in Marije.

V Marijinem mesecu maju je oče Damijan vpisal gobavce v bratovščino karmelske Matere božje. Nekateri izmed gobavcev so bili še tako navdušeni, da so se še postili ob petkih in sredah, četudi niso bili tega dolžni, kakor zahtevajo postave te bratovščine. In vsak večer v majniku je bila cerkev polna, ko je Damijan vodil molitev rožnega venca.

Sveti rožni venec je bil za očeta Damijana velika tolažba ob samotnih urah na Molokaiju. Nekoč je pisal, kako ponoči sam ostaja pri svoji cerkvi, ob kateri je bilo pokopališče za gobavce, njegove drage duhovne otroke. Takrat mu je bilo v največje veselje, da je hodil med grobove in molil rožni venec.

V veliko tolažbo mu je bilo tudi to, da

je spadal v družbo presvetih Src Jezusa in Marije. Zato je na smrtni postelji svojemu spovedniku po spovedi šepetal: "Kako sladko je umreti kot otrok presvetih Src!"

Molokajski gobavci so vsa ta leta ohranili gorečo ljubezen do Marije, ki jim jo je vžgal oče Damijan pred veliko leti. Priča tega so očetje redemptoristi, ki so gobavcem že večkrat misijone pridigali, zadnjič v letu 1945. Našli so med gobavci še posebno pobožnost do Marije, Matere vedne pomoči.

Zanimanje za očeta Damijana je vedno raslo od leta 1889, ko je umrl. Čudeži so bili že storjeni po njegovi priprošnji in je upanje, da bo v bližnji bodočnosti k blaženim prištet.

Priredil P. MARTIN, o.f.m.

Molitev za srečno smrt

Molitev pobožnega škofa za srečno smrt po Gospodovih besedah na križu:

Ti si zame umrl na križu, da mi olajšaš smrt. Ko bom umiral, reci nebeškemu Očetu, da mi naj odpusti grehe.

Ko bom umiral, reci mi kakor desnemu razbojniku: 'Še danes boš z menoj v raj!'

Ko umrem, naj ne pridem tja, kjer bi bil vekomaj od Tebe zavržen.

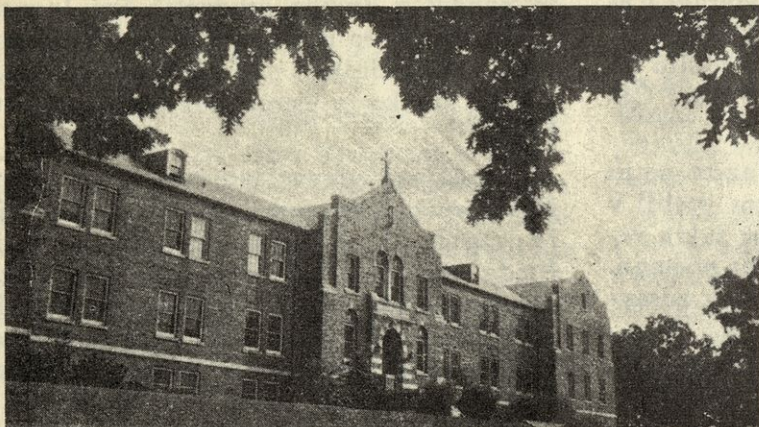
Ko umrem, reci svoji Materi: 'Glej tu svojega otroka in ga varuj!'

Ko umrem, naj ne pridem tja, kjer bi zaman večno čutil žejo po Tebi in Tvojem veličastvu.

Pomagaj mi tako živeti, da morem umirajoč veselo vzklikniti: 'Dopolnjeno je, kar si mi kot življenjsko vlogo naložil!'

Ko umrem, izroči mojo dušo v roke mojega in Tvojega nebeškega Očeta!

DNE 14. JULIJA bo poteklo 20 let, odkar je bil v škofa posvečen prevzvišeni g. dr. Gregorij Rožman. V ljubljanski stolnici ga je posvetil škof Anton Bonaventura Jeglič, ob azistenci mariborskega škofa Karlina in krškega škofa Srebrniča.

Prevzvišeni! Kar veseli nas, da tukaj v Ameriki obhajate svojo dvajsetletnico, ker lahko Vam tem priskrbejemo čestitamo, kot pa če bi bili daleč od nas v stari domovini. Tukaj gredo naša voščila tako rekoč iz obličja v obličje, iz srca do srca. Bog bodi z Vami po vseh Vaših potih, da

blagoslavlja vse Vaše delo za slovenski narod in za katoliško Cerkev. To je molitev naša in gotovo tudi molitev vseh naših naročnikov.

***

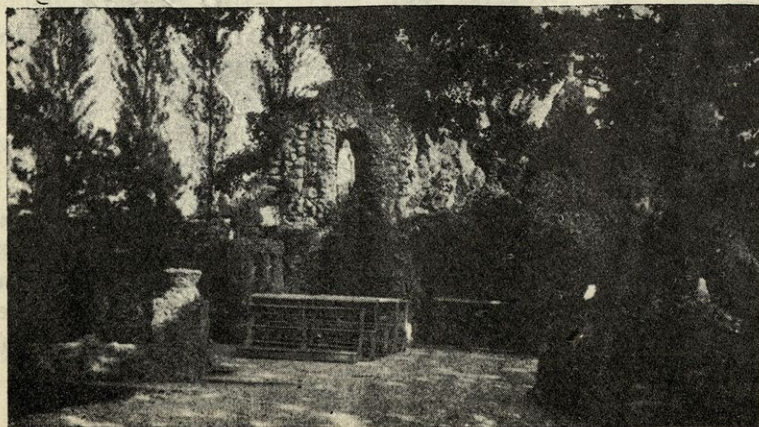
Dajmo pa kar naprej s svojimi čestitkami. To pot pa naj gredo naše iskrene čestitke dobremu našemu prijatelju Right Rev. John J. Omanu, župniku pri sv. Lovrencu v Clevelandu. Kot je že splošno znano, ga je sv. oče papež Pij XII. povišal v tako zvanega domačega prelata, tako da je zdaj znan kot monsignor.

Ameriški Slovenci smo ponosni na to, da je Father Oman dosegel to čast. Saj vemo, da jo zasluži za svoje odlično delovanje za vero in Cerkev.

***

Slovenski prekmurci se pripravljajo na res veliko romanje za 10. julija tukaj v Lemontu. Romanje bo priredilo društvo sv. Ane, št. 170. KSKJ, iz Chicage, toda povabljeni so vsa prekmurska društva in povabljeni vsi prekmurci rojaki v USA. Oznanjeno je bilo že, da pride tudi društvo sv. Štefana, št. 224. KSKJ, iz Clevelanda.

Sv. maša bo pri groti ob enajstih zjutraj. Daroval jo bo Father Jože Godina iz Clevelanda, ki bo tudi pridigal v prekmurskem jeziku. H groti pa se bo šlo v procesiji, ki se bo otvorila pred samostanom približno pol enajstih. Popoldne bo pa prosta zabava.

Program za romanje Ženske zveze bo približno tak kot prejšnja leta. Sveta maša bo pri groti ob enajstih zjutraj kot vselej in bo seveda poprej procesija od samostana do grote.

Zvečer pa bo ob primerem času procesija s svečami od samostana do grote in med procesijo bo petje Marijinih litanij. Ta procesija se bo pred samostanom začela nekako po sončnem zatonu.

***

V nedeljo, 22. maja, je sem priromalo društvo Marije Pomagaj, KSKJ, iz Chicago, kot dela že veliko let. To društvo je edina romarska skupina, ki tako redno prihaja sem k Mariji. Leto za letom se oglasi tukaj pri naši nebeški Materi in ne vemo, že koliko let je to.

Za sveto mašo je bila naša kapelica napolnjena, četudi je zjutraj deževalo. To se vidi, kako so ti romarji navdušeni za svoje romanje. Mašo je daroval Father Kalist, ki je tudi pridigal. Popoldne pa je bila šmarnična pobožnost s petimi Marijinimi litanijami, za katere so vsi romarji navdušeno odpevali.

***

Za Spominski dan, oziroma za 28.-30. maja, je sem prišlo več slovenskih deklet iz Clevelanda na božjo pot ali prav za prav na duhovne vaje, ki jih je vodil lemontski gvardijan, Father Andrej, v angleškem jeziku. Teh deklet je bilo 19, če

LETOŠNJA ROMANJA

10. julija - društvo sv. Ane, KSKJ, iz fare sv. Štefana, Chicago;

17. julija - slovenska Ženska zveza iz cele Amerike;

20.-21. avgusta - zveza slovenskih oltarnih društev, Cleveland;

4. septembra - letni medeni piknik in proslava 25. obletnice slovenskih frančiškanov v Lemontu.

jih je nekdo prav seštel, in so spadale v Marijine družbe iz raznih clevelandskih slovenskih župnij.

V nedeljo popoldne po majniških pobožnostih so romarice imele oddih in se peljale gor v Mundelein, Ill., kjer je čikaško nadškofijsko semenišče. Obiskale so tudi bližnji samostan vednega češčenja Najsvetejšega in domovgrede še St. Coletta School za umobolne fante in dečke, kjer lemontski frančiškani mašujejo vsak dan. Peljale so se v šolskem busu poljske župnije v Lemontu. Fr. Čarli je šel z njimi kot njihov kaplan.

Mladenke so bile sploh zelo zadovoljne s svojimi duhovnimi vajami in hočejo imeti iste dni rezervirane za prihodnje leto. Urediteljica romanja je bila Miss Mary Kostanšek.

Nekatere izmed teh deklet so se hotele zahvaliti

kuharju bratu Ksaverju za njegovo fino kuhanje. Niso pa vedele, kateri je brat Ksaver, samo to so vedele, da je plešast. Ko so pa videle Fathra Benedikta, našega komisarja, so mislile, da je on brat Ksaver, in so torej k njemu pristopile in ga vprašale, če je on kuhar, ker se mu hočejo zahvaliti. Heh, heh, heh!

***

Naša dobrotnica, Mrs. Clara Buchar iz Joliet, je zopet letos prinesla one lepe rdeče cvetlice, ki so pred Marijo pri groti, in tudi petunije, ki so tam. Naj ji Marija stotero povrne!

***

Naši trije kleriki so pred nekaj tedni prišli nazaj v Lemont. Zadnji dve leti so študirali modroslovje v provinciji najsvetejšega Imena, eno leto v Croghan, N.Y., drugo pa v Butler, N.J. Ostali bodo zdaj tukaj skozi poletje.

Imena teh naših klerikov so: fr. Mark Hochevar, fr. Blase Čemažar in fr. Lawrence Grom. Fest bojsi so.

***

V nedeljo, 12. junija, so imeli kratke duhovne vaje tukaj moške društva najsv. Imena iz fare sv. Antona v Jolietu. Voditelj teh vaj je bil Father Andrej.

***

Isti dan sta k nam prišla dva begunska duhovnika-frančiškana, p. Pelagij Majhenič, o.f.m., in p. Fortunat Zorman, o.f.m. Doslej sta bila v Lienzu na Tirolskem.

Dne 13. junija so šolski otroci iz šole sv. Štefana, Chicago, imeli svoj letni piknik tukaj. Dobro so se že imeli ti živahni otroci, samo dež jim je popoldne malo nagajal.

***

Na strani 6. te številke najdete kratek članek v pozdrav novodošlim beguncem kakor tudi apel na nove sponzorje, ki bi pomagali še drugim slovenskim beguncem priti v Ameriko.

Kdor se hoče oglasiti za takega sponzorja, ali pozna kakega takega, naj ne piše na nas, ampak na sledeči naslov:

Dr. Miha Krek
10316 Barrett Ave.
Cleveland 8, Ohio

Upajmo, da jih bo več velikodušnih sponzorjev.

***

Slovenska Ženska zveza je frančiškanom v Lemontu izročila sto dolarjev iz zapuščine pokojne Miss Elizabeth Jusina za maše za pokojne člane družine Jusina, Chicago, Ill.

***

V torek, 14. junija, je bil pogreb pokojne sestre M. Mihaele, provincijalke naših slovenskih sester, ki je umrla na Mt. Assisi v petek, 10. junija.

Slovesno sv. mašo v kapeli slovenskih sester je daroval preč. Father Benedict, lemontski komisar. Azistirala sta mu kot dijakon in subdijakon Father Leonard, župnik sv. Štefana v Chicagi, in Father Fortu-

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec jo bo večni popotnik, brat Antonin, mahnil proti zapadu. Naročnine bo pobiral v državah KANSAS in COLORADO, mogoče še tudi v državi MONTANA. Priporočamo ga vaši gostoljubnosti in prijaznosti in Bog vam povrni!

nat, novodošli frančiškan iz begunstva. Stregli so naši trije kleriki.

Pogreb je bil na pokopališču sv. Alfonza v Lemontu.

Častita mati Terezija je po letalu prišla iz Rima ob pravem času za pogreb. Prisotnih je bilo okoli 16 duhovnikov, slovenskih in hrvatskih.

***

Za kronanje majniške Kraljice v cerkvi sv. Jurija v So. Chicagi, dne 31. maja, je pridigal Father Charles Madic, o.f.m.

***

Ta mesec bo 20 let, odkar je bil tukaj v Lemontu veliki katoliški shod.

Ta mesec, 3. julija, pa bo v Clevelandu velik Katoliški Dan, ko bodo Slovenci pogumno in krepko nastopili, da javno pokažejo svojo vero v Boga in zvestobo do katoliške Cerkve. Bog daj, da bi ta dan lepo uspel.

***

Dne 25. maja je poteklo 10 let, kar je umrl bivši župnik v Pittsburghu, Pa.,

Rev. J. Mertel. Neki dober človek je nas opomnil na to in omenil zraven, da ni bilo za njegovo smrt nič v tem listu, tudi v Koledarju ne. Naj mu torej služijo te vrstice kot mali spomin na njegovo delo za slovenski narod. Father Mertel je bil tudi velik dobrotnik za naš list Ave Maria, za kar naj mu bo Bog plačnik. In drugače je bil on dober in skrben gospodar in zelo gostoljuben za vsacega.

***

Obiskal je nas prevzv. g. škof Rožman, ki je v Lemont prišel, da vodi duhovne vaje pri slovenskih sestrah. Iz Chicage ga je pripeljal preč. Father Benedict.

***

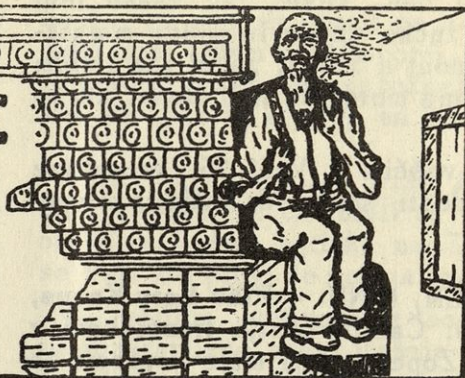
Med našimi obiskovalci so bili sledeči: Iz Ely, Minn. - Mrs. Uršula Tratnik in hči, Mrs. Sherwood, in Helen Marn; iz Sheboygana, Wis. - družina Shircel, ki so obiskali Fr. Cirila, in iz istega mesta tudi Mrs. Anna Bushner, njen sin Matt, in hči Mrs. Antoinette Van De Kreeke s hčerkama Lenny in Mitzi.

- Samostanski firbec

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

JOLIET, ILL. – Piše Catherine Smolich: Predragi očetje frančiškani! Tu sem se pripravila malo napisati in prosim, ne zamerite, ko tako dolgo odlašam, da ne pošljem za Koledar, ki sem ga prejela. Saj skoraj vsaki teden mislim, da bom, pa se zmeraj odriva. Pa ko človek ni pri zdravju, pa samo misli gredo po glavi: Kaj bo, če se ne obrne na boljše? Mene že dolgo noga boli, da se noče pozdraviti. Včasih je boljše, pa je spet slabše. In zdaj me je pa še druga bolezen potlačila, da se celi mesec februar nisem mogla obleči in ne pripraviti napisati in pa poslati, kar sem dolžna. Sem imela dosti časa. Sem vse stare kolendre prebirala in liste Ave Maria in danes sem že dobila za aprila in sem že skoraj vse prebrala. Bi bilo dobro, če bi prišel v saki teden ali vsaka dva tedna.

CALUMET, MICH. – Piše Ana Sterk: Častiti očetje! Dam Vam vedeti, da imamo lepo vreme zdaj (3. aprila) in imamo dosti dela s snegom, da ga obračamo in sušimo. Upamo, da ne bo več novega, starega bomo že posušili.

Tudi od zlatega ptička, kateri si je želel najboljše od treh mladih fantov, jaz mislim, da je bil ta tretji najboljši, ker ga je delo veselilo. Ob zarji je vstajal in hodil na delo in ob mraku se je domov vračal in zapel veselo. Katerega delo veseli, ta je najbolj srečen. Kateri rano vstaja, mu kruh ostaja, in kateri dolgo spi, se ga slama drži.

Tudi Vam dam znati, kako midva komaj

dočakamo Ave Marijo, da brž beremo to lepo podučljivo berilo. Kako lepih povestic in molitvic je! Bog Vam daj zdravje, da bi mogli lepo nadaljevati to Vaše prelepo delo. Bog Vas živi!

ROCKDALE, ILL. – Piše Anton Kovachič: Častiti! Moja žena je težko zbolela, pa sva se obrnila z zaupanjem na Marijo Pomagaj v Lemontu in sva obljubila, ako ji Marija Pomagaj izprosi zopet ljubega zdravja, da bova šla tja k sveti maši, ki se bo za naju darovala v zahvalo za uslišanje.

In res je, žena je ozdravela in veselo sva izpolnila svojo zaobljubo in prišla na vnebohod v Lemont k sveti maši. Bilo je za naju nekoliko prezgodaj ob 7., ker sva morala vstati prezgodaj, da sva iz Rockdale prišla v Lemont o pravem času, ker nimava svoje kare. Poleg pete svete maše za naju, je daroval tiho sveto mašo tudi Rev. Zakrajšek za naju, za kar se mu lepo zahvaliva.

Jaz sem naročnik lista Ave Maria prav od začetka pred 40 leti in sem z listom prešel vso težko dobo začetka velikih težav in nasprotovanja, pa sem danes vesel.

GILBERT, MINN. – Piše Mrs. Frank Ambroz: Dragi! Malo Vam napišem. Čas gre tako hitro naprej. Huda zima je minila in tako je prišla spet zaželjena spomlad, ki jo vsak težko pričakuje. In tudi mesec majnik se tudi kar hitro približuje. Še dober teden pa bo treba lučke pri Mariji našgati in pa majnikovo pobožnost oprav-

ljati vsaki dan. Veste, jaz vsako leto vsaki dan lučko vžgem in molim majnikovo pobožnost k Mariji, zakaj jaz ljubim Marijo in ona morda pa tudi mene, ker jo častim.

In Vam voščim k Vaši 25. letnici ze zanaprej dosti sreče in božjega blagoslova.

CHISHOLM, MINN. – Piše Mary Knaus, zastopnica: Častiti očetje frančiškani v Lemontu! Zopet hočem malo popisati za Kramljanje lista in poročati žalostno vest, da je tukaj umrla dolgoletna naročnica lista Ave Maria, Mrs. Josephina Vesel.

Rojena je bila v Loškem potoku, vas Hrib, po domače Jerkova. Mrs. Vesel je bila velika častilka Marije, Matere božje, od svoje mladosti in je veliko molila in rada pela Marijine pesmi v svoji mladosti. Svete maše ni opustila kljub velikim žrtvam, ker je oddaljena od cerkve živela. Je tudi ob bolj slabih dneh z veseljem prišla k sveti maši in je bila rahlega zdravja. Ako smo šle malo po poti, je vedno rekla: "Molimo," ali "Pojdi, gremo na pokopališče." Je bil precí rožni

venec v roki.

In tako je tudi umrla. Bilo je prvi dan maja zjutraj in se je brala sveta maša tam v bolnišnici v kapeli. Se je zanjo darovala. V njeni sobi okno ni bilo proti soncu, pa je sonce posijalo in nanjo je prisijala čudna svetloba in je zdihnila svojo blago dušo. Pokojna je bila vsem priljubljena in radodarna in je imela vedno dosti obiskovalcev in vsacemu je postregla. Bog ji bodi plačnik za vsa dobra dela in ji daj veliko veselje v nebesih. Njenemu soprogu, hčeram in sestram pa globoko sožalje.

Umrla je tudi na prvega maja deklica Josephina Mihelič, ki je bila vse življenje bolehná. Rodila se je videti zdrava, ali je večkrat jokala. Tako ni nikdar govorila kakor mama. Bila je stara devetindvajset let in ni nikoli hodila, samo kar so jo prenesli in s kakšno rečjo se je malo igrala. Njena mati je veliko trpela z njo in je ni hotela dati v zavode. Je vse ljubeča mati rajši trpela. Bog plačaj umrli Josephini. Naj uživa veselje pri Bogu.

Po dolgi bolezni je tukaj umrl Frank Centa, trgovec, vljuden in prijazen mož. Domači ga bojo težko pogrešali, ako so prav že odrastli otroci. Bog mu daj večni mir in nebeška luč naj mu sveti. Naj počiva v miru. Soprog in družini globoko sožalje.

OTTAWA, ILL. – Piše Mary Madic: Častiti Father frančiškani! Jaz moram sporočiti, da je Ave Maria dobrotnica umrla, Mrs. Hren Frančiška. In Vam moram dati vedeti, da smo imeli sveti misijon tukaj v Ottawi in sem slišala tisto od enega moža, po imenu Jimmie. Je gospod misijonar povedal, da je Jezus spregovoril, "Jimmie, Jezus je tukaj." V listu Ave Maria je bilo poročano meseca januarja. Tukaj je bil angleški sveti misijon. Vse jih je z veseljem poslušalo.

Prosim, molite za Mrs. Francis Hren. Ona je bila dobrotnica za Ave Marijo.

VIRGINIA, MINN. – Piše Mrs. M. Stukel: Samo par besed, dragi frančiškani

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

MRS. LUDWIG ERLACH, Pittsburgh, Pa.
MARGARET KRANCE, Chicago, Ill.
MARY MOHORČIČ, Cleveland, O.
JOHANA PERKO, Chicago, Ill.
JOHN BERUS, Comeaut, O.
CAROLINE GREGORČIČ, Joliet, Ill.
DOROTHY DERMES, Steelton, Pa.
CYRIL YENKO, Rock Springs, Wyo.
ROSE BAHOR, Chicago, Ill.

na tistem lepem domu. Pred dve leti sem bila pri vas samo za en mali čas. Pa sem videla pri Vas dosti lepih reči, lepo kapelico Marije Pomagaj, in lepo je narejeno vse pri vašem domu. Drevesa so bila obložena z lepim sadjem, hruške, breskve in še vse drugo. Res sem bila vesela to videti, kar sem zmerom želela. Dostikrat mislim na Vaš lepi dom, posebno pa na Marijo, ki je tako lepa.

Sem Bogu in Mariji hvaležna, da imam tudi jaz Ave Maria list trideset let, to lepo in podučno berilo. Bog in Marija Vam vsem plačaj za Vas trud.

BESSEMER, PA. – Piše **Jacob Leskovitz**: Dragi očetje frančiškani! K Vam to želim opisati: Jaz in moja žena že več let moliva ob večerih in zjutraj več različnih priporočljivih molitev. Ampak to omenjam samo dvoje za uslišanost:

Molimo za vso ubogo ljudstvo, ki je v jetnišnicah in v bolnišnicah in v izgnanstvu in pregnanstvu, kjer nikakoršne pomoči nimajo. Nego Ti, Oče nebeški, usliši našo prošnjo. Daj jim svobodo in življenje in reši jih vsega hudega. Oče naš in češčena Marija.

In druga priporočljiva prošnja: Molimo za vse umorjene duhovnike in za vso ljudstvo, kateri so bili umorjeni zaradi božjega stvarstva po sveti veri Gospoda Jezusa Kristusa. Oče naš in češčena Marija.

V priporočljivosti želiva za spremembo boljših časov za vse trpeče ljudstvo.

MARTINEZ, CALIF. – Piše **Peter Aulsez**: Dragi gospodje frančiškani! Tukaj Vam pošljem petnajst dolarjev. Sem bil bolan mesec dni. Moj želodec me je bol el, kar sem jedel, pa sem obljubil deset dolarjev v čast Materi božji, pa sem zdaj skoro popolnoma zdrav. Pet dolarjev pa je za Vaš romarski dom.

Hvala bodi Bogu in Materi božji za vse dobrote. Brez božje pomoči ne pomaga dosti. Jaz sem bil v špitalu pet dni, pa so mi rekli, da naj grem. Drugi dan sem imel pregled z žarki. Skoro nisem mogel

hoditi, pa sem se obrnil na božjo pomoč. Zdaj spet delam kakor poprej. Seveda moje delo ni težko. Seveda težkega bi ne mogel, ker sem že star 79, na 20. junija.

CLEVELAND, O. – Piše **Andrej Tekauc**: Prosim, če bi hoteli to molitev priobčiti v Vašem kotičku na Zapečku, če se Vam zdi prav; če ne, pa vseeno dobro.

O, milijon stotisočkrat bodi češčeno in pozdravljeno sveto Rešnje Telo – Jezus Kristus Zveličar, pravi Bog in Človek. Sveto, sladko Ime Jezus, Marija in sveti Jožef, nam pridite na pomoč zdaj in vsaki čas in ob naši smrtni uri. Amen.

CLEVELAND, O. – Piše **Louise Radell**: Častiti očetje frančiškani! Tukaj Vam pošljem denar za mojo zlato mamo, Marijo Novak, na obletnico, ki so umrli 21. junija 1948 v starem kraju. Veliko so pretrpeli, ker so bili štiri leta v Nemčiji

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

ADOLPH MACEROL, Cleveland, O.
FRANK SHEBENIK, Waukegan, Ill.
ANNA ZIDARIČ, Chicago, Ill.
STEPHEN MAJCEN, Chicago, Ill.
MARGARET MAJCEN, Chicago, Ill.
JOSEPH REŠETIČ, Joliet, Ill.
IDA BROŽIČ, Cleveland, O.
JOSEPH SLAPNIČAR, Joliet, Ill.
MARY KOPAC, Cleveland, O.
FRANCES JERAN, Cleveland, O.
FRANCES PERKO, Madison, O.
TEREZIJA FERFOLIA, Cleveland, O.
LOUIS KUŽNIK, Cleveland, O.
SESTRA M. MIHAELA, Lemont, Ill.

Naj počivajo v miru!

v taborišču, ko so jih Nemci pregnali iz svojih domov. 80 let so bili stari, potem veste, da niso imeli dobre čase. Pa vendar jih je Bog in Marija uslišal, da so prišli domov in umrli na svoji zemlji. Oni so vsako leto romali k Mariji Pomagaj. Sem mislila jih iti še obiskati pred dvema letoma, ali ni bilo mi dano, ker je vse tako zmešano na tem svetu, da ne more človek verjeti vse, kar se sliši. Bog in Marija me usliši, da bi se časi obrnili na boljše. Se nismo na tem svetu videli, upam, da se bomo pa na onem. Teh par vrstic naj bo v spomin moji zlati mami. Bog jim daj večni mir in jih priporočam v molitev.

ECUADOR, JUŽNA AMERIKA. – Piše **Franc Kukavica:** Častiti očetje frančiškani! Z velikim veseljem sem prejel pošiljko in sicer 3 Koledarje za l. 1947., 48. in 49., dalje 3 št. lista Ave Maria. Prisrčni, tisočeri Bog plačaj! List Ave Maria je res tako lep zanimiv verski list, da ga človek ne more preje odložiti, da ga do zadnje črke prečita. Koledarji pa imajo tudi lepe članke in bo branja skozi leto. Le škoda, da nismo v domovini dosti vedeli za tako lep list, ki že toliko let izhaja, oz. se nismo Slovenci dosti brigali. Obljubljam, da bo sedaj naprej ta lepi list – takih smo tudi v Sloveniji malo imeli – med našimi berili skozi življenje. Čestitam vsem urednikom lista in se pri-

družujem stoterim naročnikom – posebno čast in hvala č.g. ustanovitelju p. Zakrajšku – in kličem: Bog Vas živi in poplačaj za delo in trud, ki ste ga imeli in ga imate z listom kakor tudi s Koledarjem, ki bi ga ne smelo manjkati v nobeni slovenski katoliški družini v novi in stari domovini.

V HVALEŽEN SPOMIN

V molitev priporočamo vsem našim čitateljem in dobrotnikom blago dušo **Mrs. Antonije Gorenc** iz mesta Hampshire, Illinois. Že od časa, ko so slovenski frančiškani prvič prišli v Lemont, je bila pokojna s svojim sedaj žalujočim možem neprestana naša dobrotnica. Toda malo je znano, koliko dobrot smo vsa ta leta deležni od teh dveh. Le neskončni Bog more jima dovolj poplačati. Ob tej priliki hočemo Mr. Gorencu izraziti svoje iskreno sožalje in obenem izraziti tudi globoko hvaležnost do njega in njegove žene blagega spomina.

Uprava AVE MARIA

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA DAR LISTU – Po \$5: F. Stranger; po \$1: J. Bancic, A. Berus; po .50¢: M. Lauriski.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO – Po \$50: N.N.; po \$25: J. Kim; po \$10: F. Pierce; po \$6: Mrs. Priestav; po \$5: J. Hochevar, Mr. Skrabec, H. Nahtigal, A. Muha, R. Ovca, C. Jeglic, F. Holesek, K. Pavlic, H. Marn; po \$2.50: A. Končan; po \$2: T. Subic, A. Lopert, K. Modrijan, F. Horwath, J. Peterka; po \$1.50: M. Curl, M. Prah, Mrs. Grill; po \$1: A. Gunde, L. Fon, A. Hocesvar, A. Ellenich, A. Oratch, M. Brtchie, A. Rudman, H. Dolinar; po .50¢: J. Skerl, M.

Zupancic, B. Gornik, J. Stark, A. Miller, R. Markel, R. Habjan.

ZA ROMARSKI DOM – Po \$40: J. Perko Fam.; po \$10: C. Jenko, J. Berus; po \$5: R. Bohor, C. Gregorcic, D. Dmes, M. Mohorcic, M. Krance, U. Tratnik; po \$2: J. Koren, A. Setnicar; po \$1: Mrs. Kocin, A. Pogacnik.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA – Po \$30: M. Kavaz; po \$20: J. Sintich, M. Swopa, J. Udovich; po \$10: F. Macerol, K. Lampe, S. Z. Z. stev. 26, Pittsburgh, Pa.; po \$5: F. Lubsina.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA LUČKE - Po \$10: M. Wretschko, A. Bogolin, U. Bogolin; po \$6: J. Kirn; po \$5: M. Struna, A. Hočevar, N. Haffman, M. Sajovic, K. Tezak, A. Savor, F. Skubic, A. Ban, M. Luznar, J. Gornik, J. Dolinsek, J. Gornik, A. Ellenich, F. Pajk, T. Narobe, C. Roberts, A. Gorjanec, K. Murato, M. Osterman, J. Habjan, J. Turk, S. Frankovich, M. Cekada, J. Poljak, P. Brajkovich, F. Vende, A. Berus, M. Hočevar; po \$4: C. Kovacic, A. Anzur; po \$3: J. Skufca, A. Colnar, J. Bradac, A. Lim, M. Vidmar, M. Erhatic; po \$2.50: H. Nahtigal, J. Masich, J. Bucar, K. Opic, A. Stepanich, I. Nakrst; po \$2: U. Taucher, M. Barle, T. Archul, C. Jeglic, J. Skander, M. Kerzich, M. Selak, T. Rolich, M. Urbancic, J. Klancar, F. Gregorich, A. Rudman, J. Kocin, A. Setnicar, H. Podpadek, M. Nemanich, A. Rent, M. Coprich, U. Lovko, J. Bergant, A. Oratch, F. Holst, M. Kisel, T. Derchar, K. Kambic, F. Kocjancic, M. Krance, A. Kogovsek, F. Holst, M. Oblak, F. Balle, F. Osaben, K. Modrijan, A. Luin, Mrs. J. Cimperman, Mrs. J. Rogel, F. Shega, J. Krumberger, Mrs. L. Kralj, J. Volf, A. Susman, A. Smrekar, M. Ostanek, M. Mulc, J. Urbancic, G. Debevs, E. Csanadi, M. Milnar, A. Galin, F. Smrdel, T. Glatz, M. Povsbe, B. Gornik, J. Krnc, A. Pogacnik, M. Jugovich, K. Petsa, L. Mehlman, M. Koren, A. Poles, Mrs. Tomsich, M. Horvat, F. Hribar, F. Tomsa, J. Kmet, A. Macek, R. Pozlep, F. Turk, J. Petkovsek, M. Znidarsic, M. Lauriski, J. Ray, F. Zadnik, R. Bahor, M. Zabukovec, H. Zgajnar, Mrs. J. Meglen, F. Marolt, Mrs. Levat, M. Rojc, A. Stuber, T. Mozic, C. Bojce, A. Jackopin, F. Maleckar; po \$1.50: J. Felician, M. Tomsic, F. Holesek, M. Hribar, M. Zabukovec, E. Oven, M. Shnelar; po \$1: M. Zalar, J. Beljan, J. Papesh, A. Stiglic, I. Terskan, A. Tekauc, K. Brodarick, M. Lovretic, J. Jelsovar, A. Antolich, A. Ban, M. Modic, H. Marn, A. Pelcic, F. Bittence, J. Kerzic, F. Tushar, J. Furlan, A. Toman, M. Matkovich, P. Stimach, U. Ambroz, A. Medvescek, U. Crnkovic, D. Dmes, M. Anzlovat, J. Brezovar, A. Malesic, C. Kuhar, A. Zoman, M. Spolar, A. Segal, K. Govednik, J. Taucher, B. Hunter, M. S. Malover, Mrs. J. Drolet, M. Prah, N. N., M. Smrekar, F. Cesar, A. Zakrajsek, A. Plemel, F. Gricar, T. R. Sulzer, M. Marino, T. Luzar, J. O'Korn, M. Hoge, A. Kostansek, M. Zalokar, R. Kenik, K. Roberts, F. Russ, H. Stampfel, G. Gradisher, J. Erlah, J. Strauss, A. Oratch, L. Simoncich, J. Pelhan, T. Banich, F. Primozic, R. Simenc, I. Hocevar, M. Perusek, M. Stojn, A. Penko, F. Buchar, V. Sustersic, A. Jerman, M. Evetz, A. Erdeck, F. Kastigar, M. Videtich, D. Hudolin, A. Prijatelj, A. Gorkos, M. Schwab, M. Sodec, M. Lautar, M. Russold, M. Alduk, J. Primozh, J. Kerzich, M. Jelencic, J. Anzich, F. Boltey, A. Stuber, J. Mahor, B. Omahne, M. Butcher, Mrs. Selak, K. Kepic, P. Vesel; po .50¢: F. Stergar, M. Erchul, J. Fugina, M. Cesar, A. Rink, M. Hribernik, C. Butala, M. Bradeskas, F. Arh, F. Horzen, J. Miks, J. Jaksa, A. Burdick, A. Vavpotic, M. Balkovatz, V. Slana, M. Bolka, H. Pelich, A. Krech, F. Gosar, M. Zaubi, M. Koshak, T. Gregory, M. Dercar, A. Tome, F. Tolar, M. Novinc, F. Lubsina; po .30¢: S. Podgornik; po .25¢: F. Furlan; po .10¢: M. Hribemik.

ZA SVETE MAŠE - Po \$61: V. Pogacnik; po \$45: F. Smrdel, F. A. Hočevar & J. Macerol families; po \$40: J. Oblak; po \$30: Mrs. J. Cimperman, Zurich Fam., Cosgrove Fam.; po \$25: Zveza Slov. Oltarnih Drustev; po \$20: M. Mohorcic, M. Kostansek; po \$18: Mrs. Simonisek; po \$15: S. Z. Z. stev. 26, Pittsburgh, Pa., Konopek Druz.; po \$14: K. Kepic; po \$13: A. Hocevar; po \$12: M. Hrovat, M. Mulc; po \$10: C. Jenko, J. Anzlovat, M. Smrekar, D. & E. Miklavcic, V. Sustersic, G. Strainer, F. Zitnik; po \$8: Mrs. Levat, R. Pozlep, H. Dolinar, L. Kosnik; po \$7: A. Muha, L. Raddell; po \$6: L. Mortel, M. Novinc, M. Cemazar, F. & F. Vranicar; po \$5: M. Karnick, C. Verscay, F. Kosir, J. Perusek, M. Rus, B. Hunter, A. Kovacic, J. Roberts, J. Perko Fam., A. Kozjek, T. Trobentar, C. Jenko, M. Droblich, J. Petrina, Mrs. Samic, A. Gorjanc, F. Oblak, J. Skufca, M. Sekada, F. Vende, M. Kerzich, Mrs. Makse, Mrs. K. Malesich, A. Pintar, M. Krainz, Mrs. F. Osolnik, J. Peterka, A. Zolnar, T. Archul, J. Kirn, N.N., Mrs. E. Posch, H. Stutts, Mrs. Ostrogna, Paul Fam.; po \$4.50: M. Macek; po \$4: M. Modic, J. Furlan, M. Anzlovat, M.S. Malover, M. Zalokar, M. Cimperman, F. Jalovec, F. Boltey, M. Habjan, Miss Zonoskar, Mrs. Shuster, L. Raddell, A. Erdeck; po \$3: A. Lim, A. Slogar, M. Svigel, L. Raddell, T. Hiti, M. Knaus, C. Mrezar, C. Kolesar, J. Savransik, I. Majnik, A. Rudman; po \$2.50: F. Straus, J. Flatz; po \$2: A. Colnar, J. Jevnik, A. Novak, M. Shuster, M. Novak, F. Jelovcan, P. Cemazar, Mrs. Mahkovec, U. Crn ovic, J. Koren, M. Bizjak, A. Krapec, J. Bradac, A. Ban, A. Macek, F. Bittence, M. Matekel, F. Lubsina, J. Kerzic, Mrs. Tomsich, H. Pelich, C. Smrekar, R. Fritz, A. Smrekar, Mrs. K. Popovich, M. Prah, J. Koren, A. Blachart, M. Hocevar, J. Godec, E. Malay, J. Gorencic, V. Slana, F. Bolte, J. Miks, J. Jaksa, A. Burdick, M. Selak, F. Horzen, M. Laus, M. Bradeskas, J. Papesh, M. Russold, A. Miller, J. Skufca, M. Butcher; po \$1.50: A. Kocevar, A. Krech, F. Gricar, B. Kobe, M. Zabukovec, R. Habjan, Mrs. Selak; po \$1: A. Glatz, J. Kestic, M. Zalar, M. Erchul, M. Stimac, M. Lauriski, M. Seitz, F. Tushar, F. Tolar, A. Pogacnik, J. Sladich, L. Fon, K. Govednik, Mrs. Terlizzi, P. Prah, M. Gregorcic, A. Bosnik, F. Cesar, J. Stark, A. Plemel, M. Marino, F. Plautz, C. Madronich, A. Kumel, G. Gradishar, P. Vidrich, A. Ellenich, J. Zalar, J. Hocevar, T. Banich, F. Primozic, M. Perusek, M. Hocevar, A. Hocevar, F. Buchar, K. Roberts, T. Rolich, F. Kastigar, J. Zabukovec, M. Zbacnik, M. Lautar, J. Primozh, J. Anzich, F. Skul, C. Butala, M. Schuster, H. Stutts, Mrs. Ostrogna, Paul Fam..

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$5: Mrs. V. Belec; po \$3: M. Krance; po \$2: C. Buchar; po \$1: Rev. I. Strancar, H. Dolinar, Mrs. W. Novak.

DS

II 48 132 1949

996530223,7

COBISS

Cenik molitvenikov in de

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami
ljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehкими platnicami
in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢
(za otroke) do \$3.50.

3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika pre-
videt. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ko
ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za
blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.

4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijonalije, kot na pr. kipe, svetinj-
ce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr.
angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti
Bogu kot DUHOVNIK ali
SAMOSTANSKI BRAT v
redu sv. Frančiška asiške-
ga, povejte mu, da lahko
izpolni svoje želje pri slo-
venskih frančiškanih v Le-
montu. Pokažite mu to
oznanilo, ki je tudi v ang-
leškem jeziku napisano,
da ga bo lahko sam bral.
Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality,
who feel the call to serve
God as PRIESTS or LAY
BROTHERS in the Fran-
ciscan Order, founded by
St. Francis of Assisi, are
invited to make their de-
sires known to the Slovene
Franciscans in Lemont.
For full particulars, write
to

Very Rev. Commissary-
Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

